

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercFeny.hu

IV. évfolyam, 4. szám, 2010. április

ZOMBIAPOKALIPSZIS

Ezt a számot
legfeljebb
18-szor ajánljuk
elolvasni...

Fantasy

Versek

Kreatív Írásműhely

Képregényajánló

Ehavi számunk alkotói:

Mickey Long, Fellenbeck Roland, Artur Brun,
Maggoth, Craz, Homoergaster, Gyenge István,
Molnár Dániel, Sylvia Boom, Sigynnae

Tartalom

ZOMBI APOKALIPSZIS MOST

Vérengzés Kopnyikóvóban/Homoergaster/	3.
Zombi /Craz/	5.
Én kicsi pónim /Maggoth/	6.
A holt alkonya /Mickey Long/	7.
Reggel /Fellenbeck Roland/	8.
Mese /Artur Brun/	11.

FANTASY

A következő álom - 2. rész /Maggoth/	12.
--	-----

VERSEK

Alvilági barangolások /Sylvia Boom/	10.
Felkel A Vörös Nap /Molnár Dániel/	11.

KREATÍV ÍRÁSMŰHELY

Gyenge István „Nicola” rovata.....	15.
------------------------------------	-----

KÉPREGÉNYJÁNLO

Zombies vs Robots vs Amazons /Sigynnae/	16.
---	-----

Köszöntő

TISZTELT OLVASÓ!

Mint ahogyan azt beharangoztuk az előző számunkban, s ahogyan az a borítóról is kiténik, ehavi témánk a zombi apokalipszis.

Bátran állíthatjuk, hogy ez a téma a mai napig sokak kedvence, s kifogyhatatlan táptalaja a horror kedvelőknek, készítőknak.

Az alkotások sora szinte végtelen, a filmekkel kezdve, a novellákon át a képregényekig, így nem is volt, nem is lehetett célunk, hogy tökéletesen átfogó képet nyújtsunk a témában. Csak szemezgettünk innen-onnan. Azért akad itt jópár novella, vers, sőt, még egy ismertető is.

Folytatódik az előző számunkban elkezdett Maggoth-novella, valamint Kreatív Írásműhely sorozatunk, mely továbbra is Gyenge István „Nicola” hírlevelére épül.

Kellemes borzongást kívánunk! :)

Lidércfény HQ

Következő számunk tartalmából

Májusi számunk a **30 éves Birodalom visszavág** tiszteletére újból a **Star Wars** témáját veszi elő. Lesz benne novella, Birodalmi Híradó, visszaemlékezés, összefoglaló, néhány nyálánság, beszámoló, **meg amit még küldtök!** :)

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
IV. évfolyam. 4. szám, 2010. április

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: *A köd c. mozifilm módosított plakátja*

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak: Scholtz Róbert (Sigynnae),
Bognár Attila (WhiteRaven), Homoergaster

Illusztrációk: Internet

Támogatóink: Szabó Dénes és családja,

Főnix Étterem és Söröző

(www.szentesinfo.hu/fonixetterem)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Hírek röviden

www.lidercfeny.hu

Első és legfontosabb hírünk, hogy **honlapunk már elérhető a www.lidercfeny.hu fődomáinon!** Ezzel régen tartoztunk már, régóta terveztük, ám most valóban elérkezettnek láttuk az időt arra, hogy ne csak beszéljünk róla, hanem tegyük is meg. Időnk és energiánk függvényében további jelentős változások is várhatók majd!

Távoli Világok Arcai

Ebben a hónapban, vagyis április 24-én rendezik meg Debrecenben az ideai szerep-, kártya-, és társasjátékok egyik legnagyobb hazai találkozóját. **Az eseményen részt vesz a Lidércfény is, ha minden jól megy, akkor 4 fővel.**

További információk: <http://tavolivilagokarcai.com>

A Birodalom visszavág 30. évfordulója

A Star Wars Klub ideai első rendezvényén az évforduló lesz a középpontban, de azért a The Clone Wars-ról sem feledkeznek meg. A rendezvény május 15-én, Budapesten a Duna Plázában lesz. Bővebb információk az alábbi linken találhatóak:

http://www.starwarsklub.hu/01_klub/klub_046/klub_046_empire_elozetes.htm

Ha minden jól megy, az eseményen a Lidércfény HQ is képviselteti magát egy kisebb (előre láthatólag három fős) csapattal.

A sötét varázslók élete nem csak játék és szórakozás...

...című pályázatunk hamarosan lejár (április 30.), de van még pár nap a határidőig. Eddig már sok, kellemes, szórakoztató írást kaptunk, de még van esély arra, hogy a te novellád legyen a győztes! Kírárs a honlapunkon: www.lidercfeny.hu

LidércFényes Lehetőségek

Tavaly év végén hirdettük meg először, hogy a folyóiratunkat önköltségi áron elpostázzuk, akár színes borítóval is, az országban bárhová. Már többen éltek a lehetőséggel, szóval ha bárhol, bármikor szeretnéd kézbe venni az AKF-et, lapozz el a 14. oldalra, ahol bővebben tájékozódhatsz.

Vérengzés Kopnyikovóban

...akkor rég...

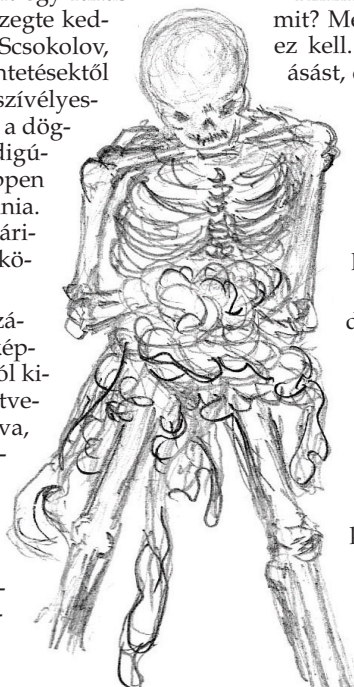
Háború! Ezen az elátkozott bolygón a háború hajtja előre a dolgokat, a tőle való félelem, de az ellenség gyűlölete és legyőzésének vágya is. Az egyre újabb, rafinált pusztító eszközök technikai motorja egyszer belőki a világot a szakadékba, ahonnan nincs visszaút. Gustav Möelder leutnant ezzel pontosan tisztában volt. A háború előtt filozófiát és régészetet tanult, de mostanra, amikor itt, egy kis orosz falu határában, egy homokbánya kiszögellésében az embereivel védelmi pozíciókat épített, meglepően kevésre emlékezett mindebből. Kevesen maradtak, mindig elől voltak a sűrűjében. Az oberleutnant, egykori diáktársa gyors kézfogással búcsúzott el tőle, miután utasította: kitartani, amíg új parancs nem jön. Tudta, hogy a többiek hátát fedezi. Alighanem itt halnak meg mind. Ez a gondolat nem váltott ki belőle semmilyen reakciót, azelőtt tudósnak, gondolkodónak készült, de a sors akaratóból katona lett, aki végrehajtja a parancsot. Sóhajtva a látcsövéeért nyúlt, jöhetne már az ellenség, túl akart lenni az egészen...

...az utolsó golyóig, az utolsó emberig harcoltak. Meghaltak, mind egy szálig, tartva a tarthatatlan állásukat, társaik visszavonulását fedezve. Amikor a harc véget ért, a politikai tiszt egy partizánegységre bízta a falu megsegülését és német hullák eltakarítását. A hősök nagy hévvel vetették maguk a feladatba. A falu lakosságát megtizedelték kollaborálás miatt, aztán az oszlásnak indult németekre rárobbantották az egykori homokbánya löszfalát. A falu maradéka új vezetőt kapott a kivégzett előző helyett, akinek első dolga volt, hogy kitette a dolgozószobája falára Sztálin képét. A falu apraja-nagyja tiszteletét tette a kép előtt, kötelező ámulatba és áhítatba esve. A bányában közben beomlott egy régi járat. Az omlás magába szippantotta a németeket, akik elindultak, az ismeretlen mélységek felé...

...húsz évvel később....

Vidám, zajos kompánia volt. A veteránok emléktúrán vettek részt, ehhez persze szükség volt egy rakás engedélyre meg pecsétre, de ez nem szegte kedvük. A környék kiskirálya, Nyikolaj Scsokolov, szintén a nagy honvédő háború kitüntetésektől roskadozó hőse, kissé kényszeredett szívéllyel üdvözölte őket. Nem elég, hogy a dögmelegben viselnie kellett a régi hadigúnnyát, amit már kissé kihízott, de az éppen folyamatban lévő ügyeit le kellett állítania. Az üzletfelei, tábornokok, és funkcionáriusok, kissé megvetően néztek, mikor közeledte velük a muszáj halasztást.

- Nem tehetek róla elvtársak, partizánokat kell vendégül látnom! - Ezzel a képpel és keserű szájjal fogadta a buszból kiszálló társaságot. Mind javakorabeli ötvenes és azon túl. A nők általában elhívva, méretre készítettet kosztyumben, melyekre nem felejtették el kiaggatni a medáljaikat. Úgy villogtak a napon, mint a gyémánt, vonzották a tekintetet. Volt egy köztük, aki világoszürkében volt, a meleg ellenére is nyakig begombolkozva. Hideg, mosolytalan madárcarca volt, Scsokolovot egy keselyűre emlékeztette. Noha megte-

vesztően hasonlított egy vénlányra, ő volt Vaszilj Rodemkó felesége, Nadja Tusenka. Fedaszimov elvtárs, a túra vezetője, túlradóan szívéllyes vigyorral ölelte, és bőbeszédűen áradozott a régi dicső háborúról. Scsokolov szórakozottan bólogatott, miközben próbálta beterelni a jövevényeket a díszebéd helyszínéül szolgáló kultúrotthonba...

Amikor már javában folyt a dínom-dánom, a hőstetek felemlegetése, Scsokolov el tudott szakadni egy kicsit a berúgni készülő veteránoktól, hogy meghallgassa bizalmas embere Portitoszkij beszámolóját.

- Mindent elrendeztem! - mondta éppen. - Az emlékhely „most lett felújítva”, és arra is ügyeltünk, hogy úgy látsszon, évenként megemlékeznek a csatáról. Bólintott. Ez a beképzelt csürhe el lesz alélva attól, hogy itt ünnepelgetik őket. A falusiak közül csak a legmegbízhatóbbakat tartotta itthon. A többieket, még az öregeket és gyerekeket is kivézenyelte gyapotot szedni. A férfiak egy részét a geológusok mellé, akik olajat kerestek a környéken. Akiiket kitüntetett a bizalmával és szüksége volt rájuk a konyhában, azoknak kimerítően elmagyarázta a tervezett rituálét. Előzőleg a kiválasztott „megemlékezőkkel” hosszasan gyakorlatozott, hiszen úgy kellett tennie, ez már évtizedes rutin. Az eredménnyel elégedett volt, a félelem és a megígért jutalom megtette a hatását...

...néhány nappal előbb...

...Visszajönnek! A hír felrázta szentségtelen álmából az elátkozott osztagot. Ott lenn a mélyben, a homokba, agyagba aszalódott, mumifikálódott hullák megmozdultak. Ásni kezdtek felfelé, kitartóan, hidegen. Möelder ásás közben hangtalanul vitatkozott a démonnal. A demont annyira régen elfelejtették az emberek, hogy már ő sem tudta ki is volt egykoron.

- Miért mentek föl? - kérdezte a rém. - Nem jó nektek itt?

- Nem! - válaszolta Möelder. - Visszavonulási parancsot kell kapnunk, anélkül csak a harc van... örökké. A rém elgondolkodott.

- Hmm, ez valami újfajta átok lehet... de tudod mit? Meg próbálom megszerezni neked, ha csak ez kell... Möelder egy pillanatra abbahagyta az ásást, de aztán folytatta, nem akarva lemaradni.

- Mit kérsz cserébe?

A démon gonoszul nevetgélt.

- Egy Portitoszkij nevűt.

- Ártott neked?

- Egy távoli őse. Régi história, túl régi, hogy megértsd!

- Azt mondtad, nem emlékszel a régi dolgokra!

- Erre igen!

- Miért nem ölj meg te?

- Nincs már hatalmam az emberek felett!

- Hát akkor mit akarsz tőle?

- Be akarom habzsolni a rémületét, a kínjait, s végül a lelkét!

A zombi némán ásott tovább, aztán „megszólalt”:

- Mi a parancsot akarjuk!

A démon elgondolkodott.

- Meg tudom szerezni, bár ő máshol van, másként.
- Ismered őt?
- Személyesen nem, de vannak módok rá, hogy elérjem őt...
- Csak ötöle érvényes a parancs, senki sem oldhatja fel más!
- Meglesz! - bólintotta a démon, és eltűnt...

...ismét ott, és akkor...

A zombik éppen akkor másztak elő a földből, amikor Scsokolov megdicsérte a csicskáját, és új feladatokat rótt rá. Az máris elrohant, hogy nekikezdjen. A zombik zörögve, recsegve sorban felálltak, földszíniük és földszagúak voltak. A múmiákból por szállt minden mozdulatra, most azonban szoborcsoporttá válva figyelték a falut. Möelder az „emlékhely” felé fordította a fejét. Egy kiszáradt, zörgős zombi nem tud nevetni. Möelder leutnant azonban megpróbálta: fura zizegés hallatszott. A hadnagy nem adott parancsot. Legalább is nem élők által érzékelhető. Az osztat elindult be a faluba. Száz ágra süttött a nap...

...a faluban...

Az első, aki találkozott velük, Portitoszkij volt, a csicska. Rohantában megtorpant, és döbbenetben nézte a csoportot.

- Kik ezek, valami ellenőrzés, bizottság? - kérdezte magát. Az alakok furcsán jártak, és mintha füstöltek volna. Túl késő volt, mikor derengeni kezdett neki, hogy a szépülő szocializmus építését ellenőrző bizottság váratlan látogatásánál sokkal nagyobb a baj. Felhördült, és iszonyodva megpróbált elfutni, ám az élőhalottak állapotukat meghazudtolóan gyorsak voltak. Vergődve, vinnyogva kalimpált, ahogy Möelder belehajolt a képébe, ledermedt, és a készülő sikoly hangtalan borzadályá vált. A hulla, aki leszórtotta olyan volt akár egy száraz fatörzs, csak jéghidegen. A meleg ellenére vacogott. Az üres szemüregek vizslatóan bambultak, aztán egy fémráspolyszerű krákolást hallott: Ez az, ez kell neki! Elsötétült előtte minden...

...a vérengzés...

...Jevgenij Liszenkónak egyetlen kurta mozdulatra volt csak ideje, aztán kitepték a gégejét. A vérsugár a falra fröcskölt, Liszenkó pedig gurgulázó sípolással hanyatt dőlt. A WC-re indult, és jókedvűen füttyült egy régi indulót, amikor szembetalálta magát Möelder egyik egykori géppuskásával. Képtelen volt felfogni a látványt, a zombi pedig nem is hagyott neki elég időt, az értelmezéshez. A meglepett mozdulatot, ahogy maga elé emelje a kezét, sosem fejezte be. A kitepett gége a szörny a szájnylásába tömte, és rágás nélkül lenyelte. Miközben a kéregszerű ujjak akadálytalanul mélyedtek a mellkasába, a szíve felé, Liszenkó még látta a zombi szétrohadt nyelőcsöve helyén lezúdulni a nyakából kitepett húst. Ahogy, immár a szíve nélkül összerogyott, megfigyelhette a zombi összeszáradt gyomrában megjelenő testrészt, a vér kibugyant a pergamentszerű bőr alól. Eközben Otto Hallen, vagyis az, akit egykoron így hívtak, Nadja Tusenka kitepett szívébe harapott. A még rángatózó szerv erre kipukkadt, vérsugarat löve a közlegény pergamentszerűre száradt arckoponyájára. Otto kettészakította, és a fogai között maradt részt lenyelte. A nyelőcsöve kiállt a szétrohadt torokból, olyan volt, akár egy levetett kígyóbőr. Most a vérpatak benedvesítette, és a szív

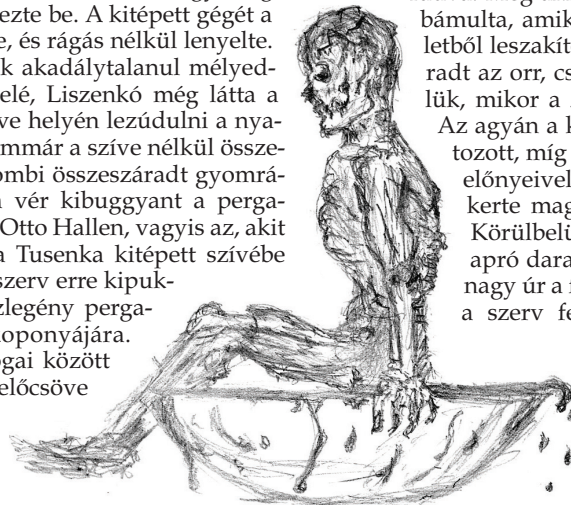
másik fele már könnyedén lecsusszant az egykori gyomor helyén lévő agyagos fürtelembe. A zombi szemüregeiben a vér meglötytyent, és kifolyt, úgy tűnt, mintha vörösen sírna.

Vaszilij Rodemkót nem sokkal előbb tépték kettőbe, a két lábát két ellentétes irányba húzva. Úgy vált szét a jobb meg a bal oldala, mintha cipzározták volna. Az egyik, már szinte csak csont élőhalott elkezdte begyömöszölni a száraz bordái alá a beleit, valószínűleg azért, hogy pótolja, amit rég elvesztett. A többiek a vízítőző mulatózókra és kiszolgálóikra vetették maguk. A következőkben a lakoma egészen más jellemzőket öltött. Eddig a veterán hősök falták a kedvükért leölt állatokat, különböző módokon elkészítve, most őket falták fel a zombik, nyersen. A rendjeleket és kitüntetések se vetették meg, sorban megropogtatták és kiköpödtették. A helyszínelők összegyűrt fémdarabokként találtak rájuk.

Fedaszimov, miután a szeme láttára aprították miszlikbe terebélyes feleségét a szótlan rémek, éppen oly könnyedén, mint ahogy az egykori harcos és hálótársa szokott galuskát szaggatni, megfutamodott. Az élete párja fejhangú visítása egy elszakadó párnahuzat recsenésére emlékeztető hanggal ért véget. Letépett végtagokon és belsősegeken csúszkálva, eszelős önkívületben sikerült kijutnia a helyiségből. Rohantában még látott egy lavórt, ami vérrel volt tele. Furcsa cüccögéssel egy penészes-agyagos zombi ült bele, lassan-kéjesen. Nagy levegőt vett, amikor végre a szabad ég alá jutott. A következő pillanatban elébe állt Möelder. Az első szabad lélegzet benn is akadt, ráadásul felismerte a mozgó hullát. Az, hogy a falut az utolsó lehetőségig vele szemben védő, egykori német hadnagy állta el az útját, borzalmas múmiaként, élete legmegrázóbb felismerése volt. Ha túléli, sosem képes feldolgozni ezt a sokkot. A zombi ráfogta a pisztolyát. Ennek ösztönén megörült, csak lelőni akarja, nem elevenen megenni.

- A parancs még érvényben van! - krákolta felé, és meghúzta a ravaszt. Azazhogy meghúzta volna. Az egykor precíz tisztí oldalfegyver már csak egy pisztoly formájú, rozsdás vasdarab volt. Ráadásul, mint azt a tiszt kissé elfeledte, anno az utolsó töltényig harcoltak. Fedaszimov egy pillanatnyi bénultság után, melyben, a pisztolyára meglepetten meredő zombit bámulta, menekülőre fogta. Futott, ahogy csak az egykor szikár, mostanra elpuhult, lötytyedt teste engedte. Möelder eldobta a használhatatlan fegyvert, aztán a távolodó orosz felé lődült. A veterán partizán sikongva fékezett le egy másik zombi előtt, akit szintén felismert. Élénk képben villant az agyába a halott német, akinek nyolc sebéből minimum három halálos volt. Ő állt előtte, még az orra is megvolt, késpenge vékonyságúra száradva. Még akkor is ezt a fura orrmaradványt bámulta, amikor a hadnagy beérte, és lendületből leszakította a fejét. A szemében ottmaradt az orr, csak akkor tűnt el ez a kép belőlük, mikor a zombi fogai alatt kipukkadtak. Az agyán a két szörny testvériesen megosztott, míg a beleit élve a tisztí rangfokozat előnyeivel, Möelder kisajátította. Úgy terekte magára, akár egy töltényhevedert. Körülbelül olyan boldogan is. A testet apró darabokra cincálták. A májat a hadnagy úr a falhoz vágta, olyan erővel, hogy a szerv felrobbant, akár egy gránát. A zombik röpködő májfoszlányoktól beterítve mentek vissza az odabenti mészárszékbe.

A buszsofőr, aki a KGB embere volt, hiába lődözött

a hullákra. Most elbarikádozta magát egy éléskamrában. Az állati tetemdarabokra, melyek körülvették, most képtelen volt szalonaként, vagy sonkaként gondolni. Csak az járt a maradék eszében, hogy nem sokára ő is erre a sorsra jut. Végül rátörték az ajtót a szűkölő titkosrendőrré. Neki csak az agyát ették meg. Fejét a busz tetején találták meg később, olyan volt, akár egy dió, amiből kiették a madarak a belet. A zombik sorra levadászták az összes hőst és falubélit, aki még tartotta magát valahol elbújva. Az utolsó nyálkás hörgés elhaltával a hullák nekiláttak még jobban szétkenni a maradványokat. Ezen nemes foglalatosságuk közepette jelent meg a démon köreikben. Árnyék volt csupán a falon, az odakent és lassú csigaként lefelé araszoló húsfoslányok között. Elégedetten hümmögött, és türelmesen várta, hogy Möelder észrevegye...

...után...

...tiszt úr hamarosan fel is figyelt rá, bólintott felé, bár ez némileg nehezen ment most, mivel a vastagbelek szenvedélyes gyűjtőjének bizonyult. A nyakába aggattott számos gyomor és egyéb emésztőszerv kissé akadályozta a bólogatásban. Odalépett a falhoz.

– Elkaptuk... – szólott, a hangja a sok vértől és megzabált hústól ezúttal kásás sziszegés volt.

– Hihi... – göcögött a démon. – Az a jó, hozd ide!

A zombi elfordult, és kiment a helyiségből. A falu első emberének házában, annak íróasztalához kötözve nyögdécselt a csicskás, kissé meghibbanva az átéltektől. Amikor meglátta az élőhalottat, sivalkodni kezdett, az nem törődve semmivel letépte a köteleket, és a nyakánál fogva kivonszolta onnan. Kifelé tartva Portitoszkijnak volt alkalma megcsodálni Scsokolov kicsontozott, megnyúzott hulláját. A feje a lámpa helyén függött. Meglehet, azért dobták oda, hogy mint a falu első embere magasabb nézőponthoz jusson ebben az ügyben. Helyzetét nehezítette, hogy a gondolkodásra használt szervétől megfosztották, a fény érzékelésére valókkal együtt. De ez csupán materiális sikon okozhat gondot. A látványtól a csicska még eszelősebben kezdett sikongani, egészen addig, amíg a lakoma helyére nem értek. Ott elnémult, csak reszketett, mint egy megnyírt pincsikutya...

...kicsit később...

...miután a démon kiszívta Portitoszkijból az összes életerőt, a fonnyadt almához hasonló testet a zombik

már csak mérsékelt lelkesedéssel dolgozták fel. Ezúttal Möelder várakozott, míg az egysége beadarálta a csicska hulláját a helyiséget ékítő egyvelegbe. Amikor ez megtörtént, várakozóan fordult a démonhoz. Nem kellett erőltetnie az átázott torkát. A démon bólintott.

– Üzenetem van neked, katona! Sikerült találkoznom veled. A parancs: Kiürítés! Rugalmas elszakadás az ellenségtől, egy lendületben! Irány a találkozási pont!

A hadnagy és egysége mozdulatlanul állt. Möelder lassan megfordult, torokköszörülésnek is értelmezhető furcsa síkos zörejek után, ezt sziszegte:

– Visszavonulás!...

...még később...

...a démon is eltűnt, miután megfigyelte hogyan omolnak porrá az élőhalottak, és ez a por is hogy válik semmivé a nyitott ajtókon beáramló szellőben. A zombik eltűntek, de az elfogyasztott, magukra kent, és akasztott szervek és húsdarabok nem. Ezért történt meg az, hogy a hazatérő falusiak az ocsmányul szétkent húskása közepette sajátos szervgyűjtemény szigeteket találtak. A nagy erővel kivonuló titkosrendőrség megpróbálta ezeket értelmezni. Azon kívül, hogy több addig erős idegzetűnek számító emberük kidőlt, örök életre megnyomorodva lelkileg, semmire sem jutottak. A falu maradék lakosait internálták, főleg Szibériába. Miután mindent lefotóztak és dokumentáltak, a falut lángszórós egységek felégették, majd a maradék romokat bedőzerolták a homokbányába. Aztán az egészet ismét berobbantották, és elegyengették a terepet síkba...

...sokkal később...

A TASSZ jelentése szerint, a veteránok buszbalesetben hunytak el...

Vége

Homoergaster

Zombi

Sípol a telefon, felébredek. Már megint egy olyan nap, amihez semmi kedvem.

Félálomban kibotorkálok a fürdőszobáig, akár egy lassabb élőhalott, aki a hétvégi hosszútávfutó versenyre edz.

Megnyitom a csapot, s a tükör felé fordulok. A tükörről egy zombi néz rám. Jaj nekem!

Igen, semmi kétség, ez egy jóképű hulla. Haja egy szál se, ellenben még megvan mind a két szeme, bár az egyik csak valami cafaton lóg. Jobb oldalt kilátszik a pofacsont, furcsa sárgás színe van.

Láthatóan optimistán tekint a jövőbe. Ezt a mosolyából vélem kiolvasni. Bár jobban megnézve ajkai már nincsenek, így innen az optimista vigyor. Vidáman intek neki.

Nyelvét nyújtja felém, mintha csak gúnyolódna rajtam. Lehet, tényleg ezt teszi. Gyűrű alakú piercing van a nyelvében. Talán valamilyen fémből készülhetett. Lehet, hogy nem is piercing, csak vidáman csócsálja.

Hát az evésben már bizonyára nem zavarja. Legalább is úgy emlékszem, hogy a zombik már nem esznek.

De most jut eszembe, hogy esznek. A múltkor láttam egy filmet, amelyben úgy változtattak át mezei embereket zombivá, hogy megharapták őket.

Vagy mégsem ettek emberhúst? Úgy érzem, kicsit korán van egy ilyen mélyenszántó eszme-futtatáshoz.

Mindenesetre megtörlöm vizes kezemet, s csak utána veszem le a képet a tükörről.

Craz

Én kicsi pónim

A ház, amelyben Sandy felnőtt, úgy magasodott a sötét és kihalt országúton, mintha a letűnt világnak emelt mauzóleum lenne, melyben az abnormitás még nem vált a hétköznapi élet részévé.

„Nézd, milyen szép lovacska, édesem!”

Anyja hangját átította az öröm.

„Látod, milyen pici? – kérdezte apja. – Tudod, miért ekkora? Mert ő egy póni. Mostantól a tiéd, kislányom!”

A nyolc éves Sandy Crawford úgy érezte, mindörökké fedhetetlenné válik az a karácsony. A robusztus shetlandi patái vidáman kapálták a frissen hullott havat. A Sally névre hallgatott, és a kislány úgy érezte, ő kapta a leggyönyörűbb ajándékot. A háts sörénye barna színben pompázott, tekintetéből jóindulat sugárzott gazdjára felé. Sandy egyfolytában az állat oldalát simogatta. Pufók kis arca üdvözülten ragyogott.

„Én kicsi pónim” – gondolta boldogan.

A huszonnyolc éves Sandy Crawford félresöpörte az emléket, miközben feszengve lapult a latyakkal teli az árokban. Felhők takarták a holdat, amit kedvező körülménynek tartott, de a jelenlegi helyzetben nem ártott biztosra menni. Kevés nő mondhatta el magáról, hogy átvészelt a Delta Force kiképzést, márpedig neki sikerült, és nem azért bírta ki, hogy elbukjon a célegyenesben.

A különleges alakulatnál arra tanították meg elsőként, hogy a jó öreg sár a legtökéletesebb az arcvonások leplezésére, Sandy ezúttal sem ódzkodott használatától. Igaz, az élőhalottak pocskékul láttak, de a belévert megszokásokat nem tudta levetközni.

A lány szülei otthonát figyelte leshelyéről.

Nem látott mozgást a fényes konyhaablak bepárásozott üvege mögött, noha örült volna, ha felfedezi apja, Moe, vagy anyja, Gladys körvonalait. Nem mintha néhány homályos kontúrból bármit meg lehetne állapítani tulajdonosuk egészségi állapotával kapcsolatban.

„Lehet, hogy a DH4 őket is átváltoztatta” – gondolta pesszimistán.

Amikor szörnyek légiója zilálta szét Londont, Sandy lelépett az alakulatától és hazafelé vette az útirányt, hogy megóvja szüleit. Nem lehetett tudni, ki szúrta el és mit, de valaki alaposan elbaltázta a dolgokat az egyik kormánylaborban. A DH4 nevezetű kísérleti vírus kiszabadult az ólomzárak mögül, és átszabta a brit főváros megszokott arculatát.

Az egyszerű honpolgárok nyálcsorgató szörnyetegekké változtak, megfertőzve és megölve mindenkit, aki az útjukba akadt. Az már csak a hab volt a tortán, hogy a járvány két nappal szenteste előtt érte el tetőfokát, miután a mutálódott DH4 a szakértők minden ellenanyagára immunissá vált. A kétségbeejtő változások az állatvilágot is elérték.

A szeretteiért aggódó Sandy menekülés közben keresztülvágott az egyik bevásárlóközponton, ahol a Kutyas Ember balsorsa szívszorító pillanatképként égett a retinájába.

A Kutyas Ember tömzsi kis fickó volt, és nyilván a felsőbb szintekről menekült, néhány liftbe szorult utas társaságában, abban a reménykedve, hogy a földszinten még nem hemzsegnek gennyedző testű, acsargó élőholttak. A lába mellett felmeredt szőrrel feszítő fekete labrador mindent elkövetett, hogy megóvja gazdját, de egyedül nem verhetett vissza a szörnyetegek garmadáját.

Amikor a felvonó ajtaja félig kinyílt, zombik özöne zúdult be rajta, ráadásul a bentiek egyike elkezdett átvál-

tozni. A labrador tulajdonosa iszonyodva próbálta távol tartani magától a felé közeledő fonnyadt koponyát, amelynek kitért állkapcsában sárgás fogak csattogtak. Négy lábú társa dühödten kapkodott a befelé tülekedő rémségek bokája után. Az általa átharapott csontokból zavaros barnás színű lötyty ömlött a padlóra, mintha bél-sár keringett volna a támadók tagjaiban vér helyett.

Közben az átváltozott utas megölte a körülötte állókat, hatalmas darabokat tépve ki áldozatai torkából. Rémmülettől kitágult pupillák meredtek a semmibe, a szürke fémfalat kiömlő vér festette vörösre. A meggyilkoltak vi-gyázzban álltak, a szűk kasztniban ahhoz sem maradt hely, hogy összerogyjanak. A szörnyfajzat megállíthatatlanul közeledett a Kutyas Ember felé.

A férfi nem vette észre, hogy láthatatlan harapófogó szorításába került, de a labradort figyelmeztették az ösztönei. A hú állat megfordult és odafurakodott a megölték lába között az élőhalotthoz, hogy agyaráit a kreatúra ágyékába vájja. A rémséges teremtmény nem veszthette el teljesen a fájdalomérzékelését, mert elkínzottan felhördült, de a kín sem állította meg. Begörbült ujjai a kitért állkapcsok hatósugarába rántották a Kutyas Ember nyakát.

A szerencsétlen fejhangon sikoltott, mikor a lény fogai felhasították az artériáit. A fertőzés méregként áradt szét ereiben, hogy a halálon túli lét poklába taszítsa.

„Ebből elég” – gondolta Sandy, elhessegetve magától a morbid jelenetet. – „Ideje tovább állni Moe-val és Gladysel, ha még élnek!”

Remélte, hogy szülei átvészelték a katasztrófát. Tudta, ha élőhalottként találja őket odabent, muszáj végeznie velük. A kegyelemlövés volt az egyetlen gyógyír, amelylyel megrövidíthette szenvedéseiket. A lány kitolta magát az árokból és a ház felé suhant.

Semmi sem állta útját. A kerítésen könnyedén keresztüljutott. Átvágott a kavicsos kerti ösvényen és villanásnyi idő alatt a tornáchoz ért. Megtorpant a bejárati ajtó előtt, amíg összeszedi magát. Tekintete felmérte a sötétbe borult kertet, és a melléképületek merev sorfalát.

„Vajon Sally rendben van?” – villant agyába a gondolat.

A vírus az állatokat sem kímélte. A lovacska átváltozása majdnem olyan riasztónak tűnt, mint az, hogy a szülei értelem nélküli zombiként tengődnek a falak közt. Újra visszaemlékezett arra a húsz évvel ezelőtti karácsonyra, amikor ajándékba kapta a pónit. Felnőttként ugyanolyan gyönyörűnek találta a mogyoróbarna kancát, mint kiskorában, amikor először túrt az állat sörényébe, s Sally mézszínű szemébe nézett. Sandy szívét egy pillanatra meleg járta át, aztán megrázkódott.

„Az időt nem lehet visszatekerni” – gondolta megacélozva a lelkét.

Elhúzta a derékszíjára fűzött

tokból a Glockot, és bal kézzel lenyomva a kilincset, belökte az ajtót. Nem kapkodott, mert a zombik általában lassúnak bizonyultak. Eddigi tapasztalatai azt mutatták, néhány lövés a homlokukba mindig megállítja őket. Szeme végigsöpört a helyiségen, de egyik szegletből sem mozdult felé Moe deformált alakja, és Gladys sem vetette rá magát a konyhaszekrény takarásából. Belátta, hogy a szülei nincsenek a közelben.

Felsőhajtott.

Úgy tűnt, át kell kutatnia a házat. A konyhából keskeny folyosó vezetett a hálószoba felé, útközben csupán a fürdőszoba ajtaja törte meg az átjáró egyhangúságát. A bejárat alatti résen fény szüremlett elő. A neoncsovek pislogva világítottak a tusolófülke vakítóan fehér csempejére, amikor benyitott. A véccélülkén beszáradt vér mocskolta be.

A lány visszahátrált a folyosóra.

Belépve a hálószobába apró, feszes csomó keletkezett a gyomrában. A csillár fényében a szétdőlt franciaágyat bámulta. A takarók párzó óriáskígyókként tekeredtek össze, a párnák cafatokra tépve hevertek. A szétszóródott tollak hólepelként borították a padlót. A hálóban ádáz harc dúlt, de a küzdő feleknek nyomuk sem látszott. Már csak a saját szobája maradt. Kiment a túlloldali ajtón és benyitott az utolsó lakrészbe.

Moe úgy hevert az ágyon, mint valami eldobott kacat. Összeaszott koponyája maradványai performance-ra emlékeztettek. Gladys nyilván kiloccsantotta az agyát a garázsban tartott vadászpuskával, miután férje átesett a metamorfózison. A Moe körül heverő plüssállatoktól megállíthatatlan émelygés tört Sandyre. Nem akart a padlóra rókázni apja teteme előtt, de nem tudott uralodni magán.

Görcsösen öklendezett, míg ki nem adott magából mindent. Könnyek öntötték el a szemét. Zihálva lélegzett, míg végre összeszedte magát. A puskának és az anyjának nyoma sem látszott. Majdnem kifordult a helyiségből, amikor észrevette a tetem mellett a levelet. Amikor széthajtogatta a papírt, Gladys gyöngybetűi tárltak a szeme elé.

„Kincsem!

Nem tudom, mi történt, apád egyszerűen megveszett! Nem akartam megölni, kislányom, hinned kell nekem, de nem tehettem mást! Még most is fojtogat a bánat. Meg kell bocsátanod, kicsim! Próbáltam hívni a rendőr-

seget, de süketek a vonalak, és a tévében nincs adás. Azt hiszem, megyek, keresek valami segítséget, de előbb megetetem Sallyt, mert ki tudja, mikor térek ide vissza. Ha nem lennék itthon, Koontzéknál vagy Kingéknél biztosan megtalálász. Érzem, hogy hazajössz. Tudnod kell, valami szörnyűség zajlik odakint, kérlek, nagyon vigyázz magadra, édesem!

Szerető anyád, Gladys”

„Az isten verje meg anyu, miért nem tudtál várni egy kicsit?” – gondolta csalódottan Sandy. Dühödten kisietett a házból, és az istálló felé vette az irányt. A felhők mögül előbukkanó hold felfedte előtte anyja lábnyomait. Remélte, hogy nincs baj, és Sallyt még nem érintette meg az átalakulás, amikor Gladys kiment hozzá, hogy enni adjon neki. Nemsokára megérezte a rothadás bűzét és a vérszagot.

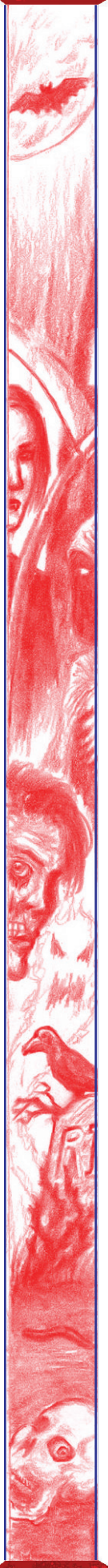
Amikor átlesett a karám tetején, élete legmeggrázóbb látványában volt része. Anyja holtan hevert a földön. Ujjai még mindig a vadászpuskát szorongatták. Sally úgy hajolt fölé, mintha behatóbban szeretné tanulmányozni halála okát. A megnyúlt, csukafejre emlékeztető koponya vértől sötétlett. A póni fogsora habzsolva mélyedt a hulla felszakított hasfalába.

A metamorfózis Sandy gyerekkori álmainak torz karikatúrájává változtatta az állatot. A kanca szőre tenyérnyi darabokban kihullott, a világ elé tárva a felszín alatti rothadást. Sörénye nyálkás szalagként tekergett gennyedző nyakán. Fogai közt véres szövetek csillogtak, miközben természetellenes gépiességgel falta az előtte heverő tetemet. Savós színű szeme hideg gyűlölettel szegeződött gazdjára, amikor felpillantott. Sikolyszerű nyertést hallatott, jelezve, hogy felismerte, aztán tétova, imbolygó léptekkel a karám falához botladozott. Talán csak kockacukrot akart kunyerálni.

Sandy úgy érezte, összetört benne valami. Undor és szégyenérzet markolt a szívébe, miközben remegő kézzel célba vette az állatot a Glockkal. Eszébe jutottak a szavak, melyek nyolc évesen törtek fel belőle, amikor szülei először mutatták meg neki Sallyt. Sandy gúnyos mosolyra húzta ajkát.

„Én kicsi pónim” – gondolta sötéten, aztán megrántotta a ravaszt.

Maggoth

A holt alkonya

Lemondóan nézegettem a kezemben lévő hirdetést:

„Munkafelvétel a bivalyröcsögei köztemetőben!

Felvételi feltételek:

- születési bizonyítvány,
- szakmunkás bizonyítvány,
- halotti bizonyítvány”

Felhúztam a szemöldököm, ami a hirtelen mozgástól leesett. Felvettem a földről, és megpróbáltam visszailleszteni. Nem a legjobban sikerült. Most sajnáltam igazán, hogy amikor sorba álltam a polgármesteri hivatalnál, és megláttam a 324-es sorszámot, megfordultam, és kimentem az ajtón. Most pedig már hiába megyek, mert csak a halálom utáni negyvennyolc órában adják ki nekem a halotti igazolást. Pedig milyen jó munkahely lett volna! Éjfélkor kikelek a sírból, körbejárok a temetőben, majd visszafekszem. Nyugis munka, megbecsülés, koszt és kvártély. De hát ilyen az én szerencsém!

Idégesen toporogtam a munkaközvetítő iroda ajtaja

előtt. Soha nem gondoltam, hogy egyszer idáig fogok süllyedni. De az élet nagy úr, a halál meg még inkább...

Nagy levegőt vettem, és kopogtatás nélkül nyitottam be az ajtón. A felettem lévő hangszóróból a Für Elise csendült fel. Kopottas iroda tárult fel a szemem előtt, a falakon körben könyvespolcok álltak, szemközt egy hatalmas íróasztal terpeszkedett. Mögötte egy szikár, idősödő férfi üldögélt a fotelben.

- Mit óhajt? – nézett föl a papírjaiból.

Hangja a keselyűk káromására emlékeztetett. Jobban megnéztem a férfit, és rájöttem, nem csak a hangja hasonlít a madárra.

- Az álláshirdetésre jöttem – adtam át a jelentkezési lapom.

- Bizonyítványok?

- Van egy kis probléma – sóhajtottam félszegen, és lesütni szempillám alól a szőnyeg motívumait figyeltem. – A halotti bizonyítványom hiányzik. Nem váltottam ki...

Sajnálkozva csóválta meg a fejét, és tehetetlenül széttárta a kezét.

- Akkor sajnálom. A szabály az szabály! Nem tehetek kivételt, mit szólna a Halotti Szakszervezet?!

- Pedig ezt az állást szinte nekem találták ki. Legalább nézze meg, milyen szépen rohadok! - gomboltam ki az ingemet, láthatóvá téve a mellkasomat.

- Való igaz - tette fel a szemüvegét a „Keselyű” -, tényleg nagyon egyenletesen rohad... Ritkán lehet ilyet látni. De nem tehetek semmit, meg van kötve a kezem.

- Esetleg valami más munkát nem tudna ajánlani? El tudnám magam képzelni egy szellemvasútnál.

- Hát nem is tudom, valahogy nem illik bele az ő profiljukba...

- Lehetnék én a húzóember! Állnék a sínek mellett, és amikor jön a vagon, csak ennyit mondanék: Húúú, húúú!

- Az igazság az, hogy túl öreg az

ilyen munkára. Sokkal fiatalabb jelentkezőre számítottam - simította végig őszülő halántékát. - Esetleg a rémcirkuszon nem gondolkodott?

- Most, hogy így mondja... még nem jutott eszembe. De lehetnék én a Füttyülő Zombi!

Elkezdtem füttyülni Beethoven IX. szimfóniáját, de a hirtelen légnyomástól kiugrott a bal szemem. Rutinosan kaptam utána, elkaptam a levegőben, és még az ütemből sem estem ki. Próbáltam ugyan leplezni, és egy piruettet tettem, miközben visszaraktam a szemgolyóm, de a hirtelen fordulatól leszakadt a jobb bokám. Kicsit bicegve álltam meg, széttártam a kezem, és rikkantottam:

- Ollé!

- Azt hiszem, maradjunk inkább annyiban, hogy ha találkozik a maga számára munkát, akkor jelzem - mondta a munkaközvetítő, és kinyújtott kezével az ajtó felé mutatott. Tudtam, most már hiába is győzködném, elutasítottam.

Az ajtóból visszanézve még láttam, hogy a jelentkezési lapom papírgalacsinná gyűrve a szemétkosárban végzi.

Megtörve léptem ki az utcára.

Mickey Long

Reggel

Megriadt. Teste megvonaglott a mélykék eget mintázó paplan alatt. Valami különös, egyelőre meghatározhatatlan, bizsergető zsongás költözött a fülébe. Ez ébresztette fel. Még nem nyitotta föl a szemeit, csak kezeire támaszkodva felemelkedett kissé az ágyról. Szőke, vállig érő haja álmos arcába omlott.

A zsongás egyre elviselhetetlenebbé vált a fülében. Már inkább hasonlított fülsértő csipogásra. Ahogy lassan kitisztult az elméje, és az álomlények visszamenekültek abba a másik világba, kezdte megérteni a hangokat. A mozdulat nem volt tudatos, inkább ösztönös, vagy csak megszokott. Jobbra kinyúlt, és lenyomta az ébresztőórát. Ahogy a csipogó hang megszűnt, kezei megremegtek. Nehéz volt tartani az aludni vágyó testet. A párnából kinyúló láthatatlan kezek megpróbálták visszarángatni, de tudata már kitisztult annyira, hogy tudja, nem szabad. Egy ásítás kíséretében kinézett jobbra, az órára. Először csak egy vörös pacát látott, aztán lassan tisztulni kezdett a kép. A vörös vonalak végül számokká álltak össze.

- Öt negyvenhat! - olvasta le álmosan.

Egy utolsó pillantást vetett a sárga félholdra, ami a párnáját díszítette, és végleg búcsút intett az álmoknak. Kikelt az ágyból és egy hatalmasat nyújtózott. A kopottas, fehér póló megfeszült fiatal testén. Ugyanezzel a mozdulattal le is dobta magáról a megnyúlt ruhadarabot. A behúzott függönyökre pillantott, majd gyorsan felkapkodta a székre készített ruhákat. Egy nadrágot meg egy inget. Nem volt szükség melegebb öltözékre, hisz június volt.

A fürdőszoba lámpájából áradó erős fény egészen elvakította. Enyhén csipás szemei szinte égtek. Csak annyi időt töltött a tükör előtt, amíg zabolátlan tincseit egy copfba kényszerítette. Halkan végigment a folyosón. Csak egy pillanatra állt meg szülei ajtaja előtt. Hallgatózott. A szobából kiáramló csendet csak néha zavarta meg egy-egy halk szuszogás. A könnyed, meleg alvás hangjai. Irigyelte szüleit. Szívesen aludt volna még ő is.

- Csak magadnak köszönheted! - hallotta édesapja szavait.

Valóban, csakis magának köszönheted. Nem kellett vol-

na felpofoznia a kisöccsét. Persze a szülei is túlon túl szigorúan jártak el vele szemben. Vagyis az édesapja, hisz ő volt az, aki kíméletlen inkvizítorként kimondta az ítéletet. Édesanyja egy hét szobafogságot javasolt, de édesapja ragaszkodott a maga által kitalált büntetéshez.

- A korai kelés majd jót tesz a kisasszonyoknak!

Kora reggeli boltba járás három héten keresztül. Három, mivel három pofon csattant el. Hálát adott az Istennek, hogy az öccsének sikerült elmenekülnie előle. Ki tudja, hány évig kellene még reggelente boltba mennie. Csakis magának köszönhetette, vagy inkább az öccsének, aki egy vastag vörös filccel összefirkálta a szobája ékkövének számító Brad Pitt posztert. A kis döngnek még kitalál valamit.

A konyhaasztalon megtalálta a bevásárlólistát és a szükséges pénzt. Felvette kék sportcipőjét, és kezében a fonott kosárral kilépett a házból. Megdöbbenette a sötétség. Korábban a szürkületben már látni lehetett a nap első halvány sugarait, most azonban semmi. Csak a szinte éjszakai sötétség. Kilépvé a kapun feltekintett az égre, ahol legnagyobb megdöbbenésére sem a csillagokat, sem a Holdat nem látta. A sűrű, sötét fellegek elnyelték az eget.

- Még jó, hogy ez az utolsó nap - gondolta még mindig az eget kémelve. Tényleg örült, hogy a mai nappal letelik a háromhetes büntetés.

Az utcán még égtek a lámpák, ami szintén furcsa volt, hisz általában fél hatkor lekapcsolják őket. Elment az üres buszmegálló előtt, majd az óvoda hosszan elnyújtott épülete következett. A templomnál egy gyorsan megvetett kereszt után haladt tovább. Az út meglepően kihalt volt. Ilyentájt azért egy-két autónak fel kellett volna bukkannia. Most azonban egy sem jött erre. Még egy távoli motorzúgás sem hallatszott. Kissé megszaporgatta lépteit, mert fél hétre mindenképpen vissza kell érnie. Ez is a büntetés része.

- Legkésőbb fél hétre friss zsemlet szeretnék az asztalra - ezek is apja szavai voltak.

Mikor azonban meglátta a fehér kerítést, lassított. Sőt

egy pillanatra meg is állt. Pontosan tudta, mi rejtőzik a fehér kerítés mögött. Egy hatalmas, fekete rotweiler. Az a rohadt dög minden reggel a frászt hozta rá. Tudta, hogy ott van, tudta, hogy ugatni fog, mégis mindig megijedt. A kutya ráadásul élvezte is. Mindig el tud bújni, és bár számít rá az ember, mindig a legváratlanabb pillanatban tör elő, és olyan félelmetesen torz a hangja, hogy majd kiszakad az ember lelke. Hatalmas testével a fehér kerítésnek feszül, ami csak nyekeregve bír ellenállni az állati erőnek, ki tudja, meddig. Az egyik osztálytársa állítólag látta, amint simán kinyitja a kaput a mancsaival, bár ezt nehezen tudta elképzelni. De a félelem pont ezekből a nehezen elképzelhető dolgokból fakad. Tényleg félt. Egy kicsit.

Belépett a fehér kerítés elé. Figyelte a sötét udvart, de egyelőre nem látta a kutyát. Tegnap a kerítés betonalapzata mögött bújt meg és onnan ugrott elő, pont mikor már a kerítés végénél járt. Amennyire ki tudta venni, most nem ott rejtőzött. Lassan továbbhaladt. Megijedt, mikor meglátta. Ott feküdt a kapuhoz vezető járda túlsó végénél. Már azon gondolkodott, mire készülhet a rohadék, mikor jobban szemügyre vette és rájött, a kutya nem is foglalkozik vele. Furcsa, kitekeregett pózban feküdt a járdán. Annyira nem látta jól, hogy megállapíthassa, mit csinál. Talán alszik vagy...

– Remélem, megdöglött – motyogta.

Aztán meglátta a kutya mellett a hatalmas sötét foltot. Ez megrémítette, még egy halk sikoly is elhagyta a torkát. Hiába nézte, nem bírta kivenni, mi az. Talán...

– Hülye! – csapott a homlokára. Elhatározta, hogy nem foglalkozik a kutyával, és mostanában nem néz több horrorfilmet. Míg a bolthoz ért, többször is visszánézett. Félt, hogy utána jön a kutya. A bolthoz érve nem is figyelt, csak rögtön a kilincs után nyúlt. Lenyomta, de az ajtó nem engedett. Ekkor nézett csak be a... sötét üzlethelyiségbe.

– Mi a...

Még néhányszor próbálkozott a kilinccsel, de az ajtó továbbra sem engedett. Körbekémlelt. Az utcai lámpák egész jól bevilágították a tovafutó utat, de így sem látott senkit. Elnézett balra is, a sötét mellékútra, de hiába meresztette a szemeit, ott sem volt nagyobb a forgalom. Újból az ajtóval próbálkozott, ezúttal is eredménytelenül. Ekkor a csuklójára pillantott, de csalódottan kellett tudomásul vennie, hogy az apró ezüstóra ezúttal otthon maradt. Elképedve figyelte a bolt sötétségbe borult kirakatát, miközben az a nyugtalanító gondolat támadt, hogy az édesapja tréfálta meg. Nyilván elállította az órát. Talán még öt óra sincs, vagy tán még négy se.

Ettől nagyon dühös lett. Egy nagyot csapott a fémkilincse, majd szapora léptekkel hazaindult. Nem akarta elhinni, hogy az apja ilyen aljas tréfát űzött vele, de nem igazán tudott mást elképzelni. Ezek a gondolatok teljesen lefoglalták a figyelmét, fel sem tűnt neki, hogy a fehér kerítés mögötti járdáról eltűnt a kutya, és az ismeretlen eredetű sötét folt pedig megnőtt az elmúlt percek alatt.

A kihalt utca, a sötét házak, a zárva talált bolt és a túlzottan sötét reggel mind az apja ellen szóltak, de ekkor felbukkant egy fehér busz. A busz, amely hat tizenötökör szokott átrobogni a kisvárosban. Döbbenet bámult a busz után, bár már nem láthatta. Értetlenkedve rázta a fejét, miközben egy szörnyűséges kép kúszott elő elméjének hátsó zugaiból. Lassan, a borzadály hágcsóin fel-

mászva töltötte be elméjét, iszonytató félelmet kelte benne. Megtapadt tudata világos oldalán, és a rémisztő képek egész láncolatát rántotta maga után.

Ismét látni vélte a közelgő buszt, de ezúttal jóval lassabban, mint az előbb, hogy minden apró részletet megfigyelhessen. A sofőrben semmi furcsát nem talált, bár mintha aludt volna a volán mögött. Ahogy tovább haladt a busz, a sötétített üvegen keresztül is jól látta az utasokat, akik örültek módjára rohagáltak az ülések között. Egymást ütlegelték közben és tátogó szájuk arra engedett következtetni, hogy mindezt nem csendben tették. Néhan az üléstámlákra csimpaszkodtak, mint a majmok a ketrecben. Ők is üvöltöztek, vagy vadul egymásra vicsorogtak.

Aztán meglátta azt a fickót, akitől hideg verejték lepté el a testét, és bár legalább tizenhat fok volt, vacogtak a fogai. A hidegtől? Nem. Inkább a réműletől. A férfi teljesen kopasz volt. Arcát egészen az ablakhoz nyomta. Száját nagyra tátotta, és ajkait az üvegre tapasztva őt figyelte. Őt figyelte azokkal az élettelen fehérségbe burkolózó szemével. Aztán kidugta véres nyáltól lucskos nyelvét, és nyaldosni kezdte vele az üveget. Közben egy pillanatra sem vette róla halottnak tűnő tekintetét.

– Ez mi volt? – kérdezte önmagától.

Megnyugtatónak tűnt a tudat, hogy csak a diszkóból hazatérő fiatalok duhajkodásának volt a szemtanúja, de valamiért nem érezte hitelesnek ezt a magyarázatot. Sok hülyét és részegét látott már, de ezek nem voltak azok. Se hülyék, se részegek, hanem örültek... vagy valami még rosszabb.

Most már nemcsak gyorsan szedte a lábait, hanem egyenesen rohant. Lihelve ért el a buszmegállóig. Már látta a házukat. Ahogy azt is látta, hogy az út túloldalán áll valaki a buszmegállóban, háttal neki. Azonnal felismerte benne a szomszéd fiút. Legszívesebben odarohant volna hozzá, hogy elmondja, mit látott, miféle borzasztó látvány tapadt meg elméjének remegő falán. El akarta neki mondani, vállalva, hogy a fiú, akit már két éve titkon imád, a szemébe nevet. Vállalná, csak szűnjön valamelyest a reszketés és a borzalom, mely beleégett.

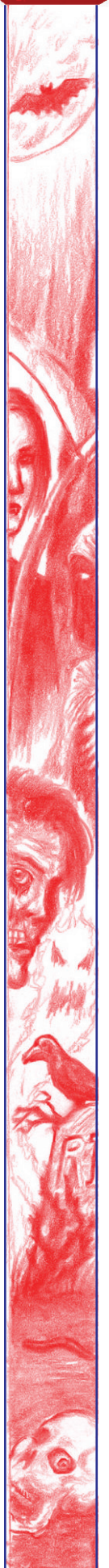
De ekkor meglátta a lányt, aki erőltlenül, vélhetőleg szerelmesen omlott a fiú ölelő karjaiba. Nem szólt hát egy szót sem, csak elkapta ideges tekintetét és átszaladt az úttesten. Mikor már becsukta maga mögött a kaput, egy sikoly harsant a kietlen utcán. Nem ijedt meg, hisz tudta, a fiú volt az, illetve a szerelmes barátnője.

Gyorsan felszaladt a lépcsőn. A konyhaablakon halvány fény szűrődött ki. Remélte, valaki fenn van már ezen a ki tudja, milyen órán. Édesapja alsónadrágban állt a gáztűzhely mellett. Talán valami melegített, bár az edény alatt nem kélett láng. Az asztalon egy kis gyertya ontotta gyér fényét, mely furcsa árnyakat festett apja fehér bőrére. Alig látta az arcát a sötétben, bár mintha még aludna. Kábán meredt maga elé.

– Szia! – köszönt a lány.

Apja nem viszonozta. Ő viszont mintha megnyugodott volna. A családi környezet, az otthon melege elűzte a réműletes borzalmakat. Biztonságban érezte magát.

– Képzeld, nem volt nyitva a bolt. Nem tudod véletlen, hány óra? – kérdezte mosolyogva.

Apja nem felelt.

- Szerintem nagyon korán van még.
- Halk, morgásféle hangzott az apja felől.
- Túl korán.

A morgás egyre erősödött, miközben apja teste erősen remegni kezdett, mintha görcsös rohamai lennének.

- Jól vagy? - kérdezte, és egy bizonytalan lépést tett felé.

A gyertya sápadt fényében is jól látta, ahogy édesapja ajkai mosolyra húzódnak. A küzdelem is kiült az arcára. Próbálta bensőjébe szorítani a kitörni készülő nevetést.

- Vicces, nagyon vicces! - förmedt az apjára mosolyogva.

Apja arcára ráfeszült a mosoly. Szája sarkában egy nyálcsepp bukkant fel. Szakállára cseppent, ahol csak rövid ideig pihent meg, szinte azonnal aláhullott a sötét padlóra. A nyálcseppet egy egész folyam követte. Végigcsorgott az állán, egy része a szakállába kapaszkodva csillogott a gyertyafényben. Továbbcsorgott mellkasára és a padló kövére.

- Pffuj! - szörnyedt el a lány. - Apa, kezdsz olyan lenni, mint azok a hülyék a buszon.

A kacagás ekkor lávaként robbant ki a férfiből. Olyan elviselhetetlenül borzalmas hangorkán volt ez, melyet azelőtt sohasem hallott. El sem tudta képzelni, hogy ilyen kegyetlen hang egyáltalán létezik. A buszon tátogó örültek jutottak eszébe. Apja nyála a falra fröccsent. A gyertya fényében kísértetiesnek hatott a vörös váladék.

- Mi a... - eltűnt a biztonságérzet, a rémületes borzalmak visszatértek.

Apja teste mozdulatlanul állt a gáztűzhely mellett, csak a feje mozdult. Lassan a lánya felé fordította. Halott, fehér szemei a buszon utazó örületet idézték. Aztán a gyertya fénye megvilágította az egész arcot. A lány felsikoltott a borzalomtól. Nem tudta, hogy apja segítségére siessen vagy inkább meneküljön előle.

Apja bal arca teljesen hiányzott. A koponyacsontot ott nem fedte sem hús, sem bőr. Csak a vértől izsamós csontok. Bal szeme is szabadon remegett a csontágyban. Hirtelen kinyúlt a lány felé, és ismét azt a förtelmes hangot hallatta.

A hidegrázás végigszaladt a testén, és sikoltva rohant szülei nyitott szobája felé. Apja közben a padlóra rogyott. A hátán hemperelve, vérmázas pofájából szörnyű hangokat kiadva fetrengett örületen vagy inkább...

A szobába fordulva édesanyjába ütközött. Egyet hátr lépett. Sírva akart segítséget kérni anyjától, aki teljesen meztelenül állt előtte. Nyakán ronda seb éktelenkedett, és a belőle korábban kicsorduló vér már mellkasára száradt. Szemei pedig fehéren és élettelenül néztek le rá.

A lány ismét felsikoltott. Menekülési útvonalat keresett, miközben tekintete a szobában elterülő ágyra tévedt, és az ágyneműk között heverő testre, mely valaha még a kisöccse volt. Most már azonban csak egy fejetlen tetem. A test mellett kinyúlt kéz alig láthatóan megremegett a távozó élet utolsó szikrájaként, vagy talán a visszatérő förtelmes élet első megnyilvánulásaként.

- Uramisten! - üvöltötte.

Menekülni akart, de az anyja utána kapott csontka kezével - a középső és gyűrűs ujjáról hiányzott a hús és a bőr, csak a csont maradt - és a hajánál fogva visszarántotta. Erősen megragadta és magához szorította a sikoltozó lányt. Fejét véres mellkasához vonta.

Valami furcsa szag lengte körbe az anyja testét. Zokogott, reszketett, de már nem bírt menekülni. Apja nevetésében már rég nem volt semmi emberi, öccse odabenn fekszik haldokolva, vagy épp új élettel erősödve, édes-

anyja pedig pityeregve simogatja szőke haját, de már ebben sem talált semmi vigasztalót. Az ujjcsontok belegabalyodtak szőke hajába, húzták, tépték.

Elméjének olyan mélységeibe menekült, ahonnan nem láthatta és érezhette a körülötte történeteket. Tompán érezte csak a külvilágot. Teste elernyedett anyja kezei között, már nem is zokogott. Némán vette tudomásul, hogy apja elhallgatott a konyhában, édesanyja pedig megragadta a fejét és maga felé fordította. Közel hajolt lányához, és kitért szájából vértől mocskos nyelve buggyant elő. Torkából dögletes szag tört fel. Nyelvével végigszántotta a könnyektől nedves arcot.

Üvöltve ébredt. Felült az ágyban, és az arcához kapott. Megdörzsölte szemeit, majd kábán körbepillantott. Feje örületen kóválygott, sötét gondolatai nem akartak megszűnni. Lelőkte magáról a takarót, és kikelt az ágyból. Kicsit nehezen mozgott, mintha most tanulná a mozdulatokat. Azonnal kutatni kezdett a sötét szobában. Keresett valamit, amitől forrongott a teste és lángolt a vére. A szobában nem lelte, ezért az ablak felé fordult. A függönyt valaki elhúzta, az ablak tárva-nyitva volt. Egy lányt látott, aki sírva rohant az úton, a ház előtt. Mozgása akadozott volt, de rendkívül gyors. Az ablakhoz szaladt, és egyszerűen kiugrott rajta. Olyan könnyedén, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Pillanatok alatt a lány mellett termett.

- Hála istennek! - kiáltotta a másik, mikor meglátta. - Kérlek, segíts! Mindenki megőrült. Az apám meg akart enni, a papot kibelevé fellógatták a templomkapura. Segíts! - hol nevetett, hol meg sírt. Szemeit idegesen kapkodta ide-oda. - Mi történt a nyakaddal? - kérdezte undorodva.

Ő a nyakához nyúlt. Ujjai véres sebbe tapadtak.

- El kell tűnnünk innen! - mondta a másik, és rohanni akart, de ő megragadta a kezét. Élettelen, fehér szemeivel éhesen figyelte a lány barna bőrét és az alatta remegő friss húst. Megtalálta, amit keresett.

Leteperte az erőtlenül ellenkező lányt, és fogaival a húsba mart. Közben szállingózni kezdtek a többiek, lassan megtöltötték az egész utcát. A lány felállt, és véres pofájával rájuk vicsorgott. Meg akarta osztani velük a zsákmányt. Velük. A családjával.

Fellenbeck Roland

Alvilági barangolások

Kihalt a város, az utcák,
alagsori füstös kocsmák.

Szemétben turkáló emberek,
sötét sikátorok közt, sietős léptek.

Ismeretlen árnyak követték,
hátborzongató egy környék.

Egy repedtsarkú robotnő az utcasarkon,
kínálja magát, illeg, a túsarkon.

Sátáni hangok tartanak félelembe,
szeretnéd, ha csak a képzeletedben.

Tétova léptekkel,
örjögő fejeddel,
a mocsokban fetrengsz
s egy zombi meg bekebelez.

Sylvia Boom

Mese

A zombiról, a robotról, a traktorról, meg a békáról.

Azon a bizonyos éjszakán a közeli temetőben megmozdult a föld. Nem akármilyen éjszaka volt, és ezt nem sokára be is bizonyítom, le is írom, mert, ha akármilyen éjszaka lett volna, akkor most nem lenne miről mesélnem, hiszen kit érdekel egy unalmas éjszaka, tehát nem akármilyen volt, hanem Az A bizonyos éjszaka. Mivel ezt nyomtatékosan írtam, (be is ragadt a klaviatúrán az „A” betű) így megfelelően alátámasztottam mondanivalómat, tehát lehet hinni nekem. A sír, ahol a föld megmozdult, elég laza, kissé homokos, és most ne tessék engem semmiféle diszkriminációval meggyanúsítani, mert nekem nincs semmi bajom a homokos földdel, legfeljebb, hogy nem terem. Viszont a föld alól egy zombi, igen. Az ott termett. Illetve, ne essünk semmiféle írói túlzásokba, nehezen kiásta magát. Felegyenesedvén észrevette, hogy az egyik keze lemaradt kissé. Lehajolt, hogy felvegye. Ekkor meglepetés érte, mert nem volt mivel felvennie. Zombink nem esett kétségbe, de a szomszéd kiásott sírgödörbe igen. Nem csoda, hiszen a szemei is lemaradtak valahol. Megvonta a vállát, legyintett egyet kezével, de ezt nem vette észre, mert azzal tette, amelyik a föld alatt maradt. Kikászálódott a gödörből, egyenesen egy virágos vödörbe. Ilyen sok van a temetőben. Gödörből vödörbe. Nem rossz teljesítmény egy élőhalottól.

Még el sem kezdtem a történetet, máris milyen moz-

galmas élete... bocsánat... mozgalmas halála van. És most a gyengébb idegzetűek itt hagyják abba az olvasást, mert innentől már horror... hol nem.

Nekivágot az éjszakának, amiről már egyszer írtam, hogy az a bizonyos. A járása viszont nem. Az bizonytalan. Itt szeretném megemlíteni, hogy az írásnak milyen fontos része a fosztóképző, de zombink most inkább foszlóképző. Kicsit elkanyarodtunk a témától, ami nem baj, mert hősünk is, ezért ismét találkoztunk.

Mondtam, hogy ne olvassa tovább az, aki nem bírja az izgalmakat, hiszen milyen borzalmas éjszaka lehet az, amelyiken kétszer is találkozunk zombival? Nem beszélve a vérfarkasról, amiről valóban nem beszélünk, tehát szó sem lehet róla.

Közben barátunk, aki miért is ne lehetne az, csak mert előnytelen a külseje, még nem szabad megbélyegeznünk őt, egy szántóföld szélére érkezett. Leparkolt traktor várta ott, benne felejtett slusszkulccsal, aminek nagyon megörült, mert már térdig lejárta a lábát. És tényleg, szó szerint. Sípcsontjai, valahol félúton lehetnek már... élet és halál között.

Beindította, és alig mozdultak meg a kerekek, nagy pukkanást hallott.

Na ennyi volt a békasztori ebben a történetben. Mert mit is lehet ugyan írni egy békáról? Például kezdeném azzal, hogy a combja felséges csemege. Sovány vigasz, mert nem lehet vele jóllakni. Írhatnék arról is, hogy ez az állat időjárásjós, de minek? Vagy talán említsem meg, hogy varázssitalok készítésénél használják fel a szerveit, ki hisz benne? Esetleg azt, hogy hasznos állat, mert szűnyogot és legyet fogyaszt, és a denevér? Nem vámpír, ez nem az az írás!

Szóval, csupa lényegtelen dolog, amit most itt nem fogok megemlíteni. Nem is róla szól a történet, de jól le ragadtunk itt, a szántóföldön. Hiába, nagy a sár, a traktor már messze jár. Rövidebb úton ugyan beérhetnénk, de ne vágjunk a dolgok elébe. Az írás komoly dolog, nem szabad csak úgy csapongani. Megfontoltan kell fogalmazni, szépen, logikusan. Mint most. Egyik mondat kövesse a másikat. Mi pedig a traktort, mert különben nem fogok tudni semmi lényegeset írni a zombiról, és az olvasó sem tudhatja meg, mitől más ez az éjszaka.

Persze, felvezethettük volna a történetet akár az alkony nyúl, (meg egy kóbor kutya a lábamat is, amelyik az előbb ért utol a tanya felől) mint zombink a traktort a dombtetőre, de az a bevezető nem lett volna frappáns. Különbösen is, mondanivalóm lényege éjfél felé kezdődik, de addig próbáltam körülírni, megmagyarázni az olvasó számára, mitől más ez az éjszaka, hogy lassan pirkad.

Nincs más hátra, be kell fejeznem a történetet, ráadásul a traktorból kifogyott az üzemanyag, és zombink is egyre szétszórtabbá válik. Az előbb láttam az erdő szélén egy térdkalácsot. Hiába, hanyag volt életében is.

Már biztos, hogy gyalog sohasem fogom utolérni a traktort. Persze, az olvasó azonnal felkiált, hogy: hohó, hiszen kifogyott az üzemanyag! Nem tudom, miért kell minden apróságon fennakadni, mint például itt velem szemben az apró ágon egy fülcimpa. (Zombink, most már süket is.) Attól még mehet, sőt száguldozhat is az a mezőgazdasági gépezet. Nem hallott még ilyenről? Miért, zombiról igen? Azért sem árurom el, hogy mitől volt más ez az éjszaka, mint a többi!

Most kérdezhetné a kedves olvasó, hogy hol van ebben a történetben a robot? Mindenhol, ugyanis nagy munka volt ezt összehozni.

Molnár Dániel

Artur Brun

Felkel A Vörös Nap

(Óceánokon innen,
Nappalokon túl...)

Amint felkel a Vörös Nap,
Úgy árad szét bennem az iszonyat;
Az iszonyat, amelytől rettegtem
Egész életemben.
A rettegés órája eljön minden nap,
Újra meg újra, amíg élet van bennem,
És nem hagy nyugodni engem.
A Vörös Nap úgy izzik a horizonton,
Mint az ember szíve, mikor csordultig ontom...
... Vér!
A vér néhány testen már megszáradt.
A testek rothadt szaga szétárad a számban,
És a sötétség beköszöntével a kamrában.
Mikor baltával hasítok ketté egy csontot,
A szemek izzanak, mint alkonyatkor a dombok
A Vörös Nap alatt...
Minden nap eljön egy olyan óra,
Amikor az ölésvágy feltámad, s a holtak...
Holtak?
Élve temettem el az embereket,
S minden sírkőre raktam egy keresztet.
Minden éjszaka hallom a neszt:
Az élők kaparásznak a föld alatt.
Iszonyat...
A Vörös Nap eltűnik az égről,
A sötétség úgy köszön be, mint a Halál.
S a Halál úgy tűnik el, mint a sötétség,
Mikor a Nap újra felkel...
S akkor megint eljön az én órám...

A következő álom – 2. rész

4.

Negraxal ügyesen lavírozott a sötétben, nesztelenül, mint egy árnyék. Derú csak ügyel-bajjal tudta követni. Határozott erőfeszítései ellenére neki magának is úgy tűnt, akkora zajt csap, hogy még holtak is felébrednek tőle.

Szerencsére a lázadók nem számítottak rá, hogy valamelyikük szabad akaratából a Királynő mellé áll. Míg a felkelők egyre beljebb hatoltak a sűrűben, Negraxal gondtalanul hazafelé vezette Derút, mintha csak kirándulnának. Az erdő most már nemcsak idegennek, de veszedelmesnek is tűnt, a groax mégis biztonságban érezte magát újdonsült védelmezője árnyékában. Nem tudta, mi van a vadon másik végén, de be kellett látnia: a világ visszafordíthatatlanul megváltozott. Derút lenyűgözte Negraxal viselkedése. Csodálatra méltónak tartotta hűségét a régi rendhez, amelyre semmi sem kényszerítette. A groax szemében a nokturna szálas alakja az állhatatosság jelképeként tornyosult a bizonytalan jövő fenyegető rémalakjai fölé.

Szemük előtt már feltűnt az erdő széle, és a hegyre vezető ösvény, amikor suhanó zaj hallatszott. Derúnek szinte felfogni sem maradt ideje, hogy veszélyben vannak, Negraxal már megperdült, és lerántotta a földre.

Egy csillag alakú karken süvített el a fejük felett, a nokturnák kedvenc dobóeszköze, amellyel a távolból ejtették el kiszemelt zsákmányukat. Az ötágú hajtófegyver szét hasította az útjába akadó leveleket és indákat, aztán bekelődött az egyik fa törzsébe.

- Ne mozdulj - suttogta Negraxal -, Merxész az!

Aztán nesztelenül elkúszott a sötétben.

Tulajdonképpen mondania sem kellett volna, kivel akadtak össze, Derú a Vérengzők parancsnokának szagát száz másik közül is felismerte volna. A feje fölött rezgő karken csakúgy árasztotta magából a hadvezér bűzét. A groaxnak fogalma sem volt róla, tulajdonosa hogyan találhatott rájuk. A parancsnok talán annyira kiismerte alárendeltjei jellemét, hogy Negraxal nem tudta megtéveszteni színjátékával.

Derú úgy döntött, nem vesztegeti az időt, tovább halad a palota felé. Ha szerencséje van, Merxész egymaga követte őket, a nokturna pedig elegendő ideig fel fogja tartani. A groaxot nem gyötörte lelkiismeret-furdalás, miközben óvatosan az erdő széle felé kúszott. Negraxal önként ajánlotta hűségét. Ha meghal, csak az egyik nokturna veszik oda a sok közül, míg ő pótolhatatlan az Úrnó szolgálatában. Különbösen is, minden másnál fontosabbnak tűnt eljuttatni Aysillimhez az információkat.

Legalábbis egy pillanatig így gondolta, amíg rá nem ébredt, hogy ezek a régi világ beidegződései. Jól tudta, Aysillim azért nevezte ki Merxészt a Vérengzők parancsnokának, mert ő a legkiválóbb harcos a csapatban. Derú belátta, Negraxalnak semmi esélye sincs az életben maradásra a vele vívott küzdelemben. Viszont megmentője korántsem csak egy egyszerű katona volt a sok közül. Derút hirtelen ráébredt: Negraxal az első szabad nokturna, aki önként a Királynőt választotta, emiatt pedig értéke sebb kasztja bármelyik tagjánál. A groax immár sokadszorra felsőhajtott, és visszafelé kúszott, hogy a segítsen neki, ha még nem késő. Mivel széllel szemben haladt, a harcosok nem szimatolhatták ki a közeledtét, ő viszont könnyedén megtalálhatta illatlenyomatukat.

Derú elsőként a fához igyekezett, ahol védelmezőjétől elvált. Mielőtt folytatta volna az utat, előrelátóan kifeszte-

gette a törzséből Merxész karkanjét. Gyanította, nagy meglepetést okoz majd a küzdő feleknek. A groaxok természetétől távol állt, hogy alacsonyabb kasztbeliek érdekeit védjék, az új idők azonban másfajta hozzáállást követeltek.

Összehajló páfrányok takarásában talált rájuk, Negraxal már igencsak a végét járta. Kiömlő vére befestette a bozótot és az aljnövényzetet. Fáradt mozdulatokkal próbálta védeni magát, de hátrálni már nem tudott. Túlterhelt lábai összecsuclottak alatta.

Merxész a végzet árnyaként magasodott a katona fölé, undok önelégültséget árasztva magából. Eltorzult vonásából kéjes öröm sugárzott. Lerítt róla, a lehető legtovább akarja nyújtani kiszolgáltatott ellenfele kínjait. Derú megvetően rámeredt, aztán útjára bocsátotta a dobócsillagot, mellyel a parancsnok őt akarta levadászni nemrég.

Merxész ösztönei vetekedtek a vadon ragadozóival, az utolsó pillanatban megérezte a veszélyt. Megperdült, sötét tekintete összekapcsolódott a groaxéval, aki megbémult a rémtülettől. Úgy érezte, elhibázta a parancsnokot, és alig sikerült uralkodnia rettegésén. A karken surrogva száguldott Merxész felé, aki szerencsére nem tudott időben félrehajolni előle. Az ötágú dobócsillag a fej és a tor találkozásánál fúródott a hadvezér testébe. Negraxal sollcerjei a dermedt pillanatot kihasználva felhasították Merxész potrohát. A vezérből bugyborékoló hang tört fel, aztán összerogyott és rángatózni kezdett a földön.

Negraxal feltápáskodott és kifejezéstelen arccal nézte agóniáját. Eszébe sem jutott, hogy megkönnyítse számára a másvilágra jutást. Merxész megszegezte az Egység törvényeit, nem érdemelte meg a kegyelemdőfést.

A nokturna kutató tekintettel fordult a groax felé.

- Visszajöttél - állapította meg hűvösen.

- Úgy van - vágta rá Derú. - Te különleges vagy, nem hagyhattalak elveszni. Önként szolgálod Aysillimet és az Egységet. Még senki nem hallott hozzád hasonlóról.

- Ne vesztegessük az időt! - javasolta Negraxal. - A Vérengzők már az erdő túlsó felére értek. Lehet, azóta visszafelé tartanak. Nem akarom itt bevárni őket. Túl sok sebet kaptam, nem tudnák megvédeni.

Derú úgy vélte, érdemes megfogadni a harcos tanácsát, különben elveszítik az előnyüket. Sietve megindultak az erdő széle felé. Hamarosan megtalálták a hegyi ösvényt, aztán már felfelé tartott az út a lábuk alatt.

„Csak még egy utolsó nekirugaszkodás” - biztatta magát a groax.

Negraxal sebeiből még mindig szivárgott a vér, de tartotta vele a tempót. A nokturnák kiképzése kegyetlenebb megpróbáltatásokra is felkészítette Aysillim harcosait. A groax tudta, ha ő lenne a helyében, tapodtat sem tudna mozdulni. A távolban már látni vélte a palota körvonalait, amikor a hátuk mögött felhangzott a Vérengzők harci zümmögése.

- Gyorsabban!

A nokturna olyan nehezen préselte ki magából a szavakat, mintha köveket raktak volna a szájába.

Derú nem értette, üldözőik hogyan térhetek vissza az erdő másik végéről ilyen gyorsan, de nem maradt ideje ezen töprengeni. A Vérengzők dühödt áradatként zúdultak utánuk. Sötét, élő szőnyeg képzetét keltették a groaxban, aki óriási hibát követett el azzal, hogy hátrahézt. Saját magabiztosságát döntötte romba. Az őket hajszoló nokturnák iszonyú sebesen közeledtek. Derú letett róla, hogy élve eljutnak Aysillim védőszármái alá.

„Minden rendben, leányom?” – az Úrnő bársonyos hangja gyógyító balszámként hatott a groax megfáradt szellemére. – „Nem találtam semmiféle kapcsolatot veled idáig. Mi történt?”

„Segíts rajtam, anyám!” – Derű mentális sikolya hullámokat vetett, mint a messziről elhajított kódarab, ha mozdulatlan felszínű tó közepébe hajítják.

„Az erdőben megszűnik a mentális erő” – folytatta a groax lázas sietséggel. – „A nokturnák egyetlen harcok kivételével ellenem fordultak, hogy megöljenek. Most is a nyomunkban vannak. Segíts!”

„Csillapodj, gyermekem” – nyugtatgatta Aysillim – „kivezényeltem a Halálvárókat Harag vezetésével, nincs miért aggódnod!”

Derű érezte, hogy megfordul körülötte a világ. A még mindig végtelenül távolinak tűnő palota kapuján nyüzsgő tömeg rontott ki. El akarta érni őket minden áron. Közöttük Merxész emberei már nem férhetnek hozzá. Ekkor következett be újra, ami egyszer már megtörtént, csak ezúttal nagyobb intenzitással.

Iszonyú zúgás kezdődött, és a hegy rázkódni kezdett Derű lába alatt. A hang egyre magasabb tartományokba emelkedett, és csaknem elviselhetetlen fájdalmat okozott. A groax összecsuklott a sziklák között, ahogyan mindenki más. A Halálvárók és a Vérengzők a kemény talajon vonaglottak, miközben az ég felé magasodó kúp falain repedések futottak végig. A csillagok közt lángoló örvények nyíltak az éjszakai égben.

„Ne!” – sikoltotta Derű, de tudata még egy ilyen apró gondolatot is nehezen tudott formába önteni.

A groax kétségbeesetten fohászzkodott Nagxoatlnhoz, miközben kitágult szemmel bámulta az összeomlást. Aysillim palotája a szeme láttára zúzódott szét a sziklás talajon, maga alá temetve az Úrnőt és alattvalóit.

„A vihar nem ért véget, csak kis időre lecsillapult” – értette meg elkeseredetten Derű, aztán a következő pillanatban rázuhant a sötétség.

5.

Derű nehezen tért magához, mintha sűrű melaszrétegeken kellett volna átverekednie magát, hogy visszajuthasson a valóság felszínére. Úgy érezte, szétrobban az agya. Kemény priccsen fekvő, hűvös szoba mélyén, tagjaira vastag szíjak feszültek. Egész teste tűzben égett. Nem tudta hol van, és azt sem, mi történt a palota összeomlása után.

Kutató tekintete megpillantotta Aysillimet. Az Úrnő úgy lépett ki az árnyak közül, mintha maga is az egyik lett volna közülük.

– A palota... – nyögte rekedten Derű.

„Minden rendben” – szólalt meg Aysillim hangja a fejében. – „Így is tudunk beszélgetni.”

„De hát mi történt?” – tudakolta a groax. – „Láttam összeomlani mindent. Mi lett a Vérengzőkkel? És mi van Negraxallal?”

„Furcsa dolog ez, Derű.”

Aysillim megsimogatta a homlokát.

„Minden groax elmém különleges részének képzelem magát, fontos kis idegsejtnek, amelynek egyedülálló szerepe van hatalmam fenntartásában. Ez csupán bizonyos fokig igaz, hiszen bármelyikük azonnal pótolható, téged kivéve. Te tényleg kivételessé váltál.”

Derű még mindig nem értett egy szót sem. Kíváncsian bámulta Aysillimet, remélve, hogy megkapja a választ.

„A vihar, amely a palotát megrázta, nem az elemek tombolása volt, hanem egészen más, igazából magam

sem tudom, micsoda. Valami történt világunk azon részével, amelyen élünk.”

„A csillagok is megváltoztak az égen” – szúrta közbe Derű.

„Úgy van” – bólintott az Úrnő. – „Valamilyen erő kitépett minket a saját univerzumunkból, és átdobott erre a helyre, ahol most vagyunk. Amikor a csapás lesújtott a palotára, minden megváltozott. Az ég, a föld, a csillagok és te is.”

A groax pislogva meredt Úrnőjére. Még mindig nem tudta, hová akar kilyukadni, de érezte, hogy nemsokára megkapja a választ.

„Odakint már nem az van, ami régen” – folytatta Aysillim. – „Tudtam, ismeretlen vidék várakozik népemre, és kiszámíthatatlan jövő. Csak ültem egyedül a trónteremben, és bevallom, féltem. A groaxok jelentései sorra érkeztek, milyen károk estek a palotában, persze csak azoké, akik le tudták csillapítani a rájuk bízott egységeket, mielőtt felkoncolták volna őket. Betöltöttem a réseket, fokozatosan újraépítettem tudomat, aztán egyszer csak megtaláltalak téged. Eszméletlenül fekdüdtél a Vérengzőkkel együtt, akiket lecsillapítani küldtelek a mellvédről. Sikerült megfékezned őket, bár kis híján megölték, a változás azonban téged is megérintett. Olyan erőket hozott felszínre belőled, amelyek különben mindörökre rejtve maradtak volna. Valósággal letaglózta az egész egységet, és magad is eszméletlenségbe zuhantál. Amikor rákapcsolódtam az elmédre, megállapítottam, hogy csak a tested maradt a palotában, szellemed útra kelt a jövőben.”

„Akkor hát...”

„Igen” – találta ki Derű kérdését az Úrnő, mielőtt még feltehetné volna. – „Semmi sem történt meg abból, amit átéltél. Információkat szerezteél, anélkül, hogy bárkit veszélybe kellett volna sodornom. A következő csapásig még van néhány óránk kitalálni, mit tegyünk. A Vérengzők tömlőcben várják sorsukat, hisz meg akartak ölni téged, később pedig renegáttá válnának, hogy velem is végezzenek.”

„És Negraxal?”

„Őt természetesen nem zártam be” – válaszolta Aysillim. – „Sőt, mikor magához tér, a mentális béklyók alól is felszabadul, hisz látomásodból kiderült, ő a leghűségesebb a nokturnák között.”

„Miért vannak szíjak rajtam?” – értetlenkedett Derű.

„Elég viharos víziókban volt részed. Nem akartam, hogy valami kárt tegyél magadban.”

A groax hitetlenkedve próbálta feldolgozni aényt, hogy valójában tapodtat sem mozdult a palotából.

„Mihez kezdünk most?” – kérdezte, mikor túljutott első meglepetésén. – „A következő csapás sokkal nagyobb lesz, össze fogja zúzni a palotát.”

„Megváltoztattuk a dolgok jó részét, mielőtt egyáltalán bekövetkeztek volna. Az időérzéked teljesen átalakult. Eszméletlenséged és az események, melyek látomásodban óráknak tűntek, röpke pillanatok voltak csupán. Ismét útra kellene kelned, hogy megtudjuk, most mi vár ránk.”

„Újabb látomást akarsz?”

„Igen” – bólintott Aysillim. – „Lényem jövőbelátó részévé váltál, különleges idegsejtté, amelyet előre küldhettek az időben.”

„Hányadik utam lesz?” – kérdezte Derű.

Az Úrnő elmosolyodott.

„Nagyon okos vagy” – közölte elismerően. – „A harmadik. Az előző verziókra sosem emlékszel, én pedig mindegyiket megjegyzem, és átélem, mintha együtt

álmodnék veled új világot. Addig kell ezt tennünk, amíg meg nem találjuk azt az alternatívát, amelyik kihúz minket a bajból, mielőtt minden összeomlana.”

„Ezúttal merre menjek, Úrnóm?”

„A hegy erdővel átellenes vége felé, amerre sivatag húzódik. Ha arrafelé nem hal el a mentális erő, akkor van esélyünk a fennmaradásra. Esetleg más fajtáinkra is ráakadhatunk, akiket elragadott a változás, és szövetségre léphetünk velük a túlélés reményében.”

„Induljunk!” – mondta beleegyezően a groax, és hagyta, hogy elméjük összekapcsolódjon a következő álom szövődékében.

6.

A Vérengzők élükön vezérükkel, Merxésszel, felvették a palota főbejárata előtt a szokásos alakzatot. Derú a csapat közepén megbújva, dobogó szívvel velük sodródott, remélve, hogy nem lesz semmi baj, miközben az a nyomasztó érzés fogta el, mintha egyszer már átélte volna mindezt. Az Úrnó nem zaklatta, így nyugodtan koncentrált Merxészre, akivel a harcosok úgy kapcsolódtak,

ahogy fűrészkes élű végtagjaikkal az ízek.

Ha a parancsnokot ellenőrzés alatt tartotta, az egész egység fölötti hatalmat magáénak tudhatta. Az ő dolga nem a harc volt, amelyhez az alapokon kívül nem sokat értett. Neki mindig a vezetőt kellett figyelme fókuszában tartania, aki a többieket irányította. Az egység ugyanúgy működött kicsiben, ahogyan a palota egésze nagyban. A hatalom felülről lefelé, egyre szélesedő elágazásokban terjedt, míg az urhallák népének legutolsó tagját is el nem érte.

A csapat a hegy erdővel átellenes vége felé igyekezett, ahol a sziklás vidék lassanként sivatagba ment át.

„Anyám” – szállt Derú üzenete láthatatlanul a csillagfényes éjben. – „Hallasz?”

„Igen, lányom” – válaszolta Aysillim. – „Minden rendben van.”

Merxész parancsnok engedelmesen haladt a groax előtt, a homokdűnék hajlatai közt, Derú lelke pedig megtelt boldog örömmel, maga sem tudta, miért.

Maggoth

LidércFényes lehetőségek

A Lidércfény stábjában nemrégiben úgy határozott, hogy – olvasói igények alapján – a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat nyomtatott példányait szélesebb körben is elérhetővé teszi.

Azonban ehhez sajnos a mi anyagi lehetőségeink már kevesek, ezért arra gondoltunk, hogy 2010 januárjától havi, negyedéves, féléves, valamint éves előrendelések által juttatjuk el az érdeklődőknek az AKF-et.

Mit is jelent ez konkrétan?

Azt jelenti, hogy az alább közölt információk (és természetesen a folyóirat ismerete) alapján mindenki eldöntheti, mennyit tud rászánni, majd ír egy e-mailt a lidercfeny@szenesinfo.hu címre, „AKF előrendelés” tárggyal.

Az e-mailben írjátok meg a pontos neveteket, postacímeket, valamint azt, hogy mennyi időre és melyik lehetőséggel éltek.

Lássuk, mik is a lehetőségek:

1.) Az eddig, nyomtatásban megszokott, 16 oldalas, A/4 méretű, **fekete-fehér** újság, melynek darabára **180 Ft**.

2.) Az újdonság, a 16 oldalas, A/4 méretű, belül fekete-fehér, kívül **színes borítóval** nyomtatott újság, melynek darabára a megrendelések számától függ:

- egy példány **430 Ft**
- 75-100 db között **375 Ft/példány**
- 100 db felett **350 Ft/példány**.

A fenti árak bruttóban értendők, tehát tartalmazzák az áfát, azonban a postaköltséget nem.

A postaköltség:

- 1 db esetén (kb. 60 g) 130 Ft,
- 2-5 db esetén (kb. 225 g) 165 Ft,
- 6-10 db esetén (kb. 430 g) 295 Ft,
- 11-17 db esetén (kb. 720 g) 480 Ft,
- e fölött, 2 kg-ig (kb. 45-48 példány) 615 Ft.

Vagyis 1 db fekete-fehér AKF teljes költsége 310 Ft, 1 db színes borítás AKF teljes költsége 480-560 Ft, 5 db fekete-fehér AKF 1065 Ft-ba kerül, 5 db színes borítás AKF pedig 2315 Ft-ba.

Részünkről a példányszám nem számít, mivel a nyomda digitális gépen készíti, és így akár 1-1 példányt is tudunk rendelni (persze örülnék neki, ha ennél valamivel több lenne :-))

Természetesen a postaköltség megoszlik, ha az egy településen élő előrendelők közül vállalja valaki, hogy hozzá érkezik a csomag, és a példányokat szétosztja.

Amit határozottan kijelentünk, hogy a Lidércfény stábjában a befolyt pénzt pontosan nyilvántartja, azt az AKF előállítására és postázására költi, a megadott személyes adatokat pedig a hatályos törvényeknek megfelelően, titkosan kezeli, azokat harmadik személynek ki nem adja.

Példa e-mail:

Tárgy: AKF előrendelés

Tisztelt Lidércfény HQ!

Ezúton megrendelem 2010-es évben, egy évre a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratot a 2. lehetőség szerint, színes borítóval, 1 példányban (430 Ft darabáron + postaköltség).

Lidérc Regölő

Lidérccláp

Mocsár u. 13. I. em. 3.

9409

4. téma: Korizlés, divat és egyéb elvárások

Az irodalmi alkotónak figyelembe kell venni korának elvárásait. Különösen igaz ez manapság, amikor minden kiadói akarat a piaci körülmények áldozata. Magyarán, azt lehet megjelentetni, ami eladható, amire feltételezhetően kereslet van. Amennyiben tehát valaki meg akar jelenni, netán írásaiból akar élni, ezt mindenképpen figyelembe kell vennie.

Vannak talán néhányan, akik olyannyira bíznak alkotói szellemükben, hogy megkockáztatják a „majd én megváltoztatom az ízlést” gondolatot, ám ennek sikere nagyon is kétséges. Ahogy mondani szokták, lehet árral szemben úszni, de nemigen tanácsos. Túlon túl sok energiát emészt fel, és az eredmény egyáltalán nem garantált.

A befogadók, azaz az „irodalmi piac” ízlése egyébként gyakorta változik, felszínre dobnak olykor divatirányzatokat, alkotókat, stílusokat – sokszor méltatlanul – hála a különféle médiák manipulációinak.

Adott tehát a korizlés, amit – tetszik, nem tetszik – tudomásul kell venni. Szerencsére az irodalmi alkotások befogadói, a vásárlóközönség elég sokrétű, különféle stílusokra, műfajokra, témákra reagáló. Ezért hát nem olyan elkészerítő a helyzet, ha valaki korának divatirányzatától eltérő műveket kreál.

Ám az alkotónak mindenképpen tisztában kell lennie, kiknek is ír. Ez azt jelenti, hogy magunk számára meg kell fogalmaznunk, milyen műveltségi, társadalmi, korosztálybéli, érdeklődési körű stb. réteg számára készítjük írásunkat. Ha ezt tisztáztuk, már nagyjából az is tudjuk, milyen stílusban, szóhasználatban, milyen bonyolultsági fokon szerkesszük alkotásunkat, s ezzel nagyot léptünk előre a megvalósításban. (Bizonyára nem kell magyarázni, hogy egy tizenévesek számára írt tini-regény más szókincset használ, mint egy történelmi érdeklődést és ismereteket feltételező dráma a mohácsi vészről.)

A 2. fejezetben már eldöntöttük, tisztáztuk, hogy milyen műfajban, mit is írunk. (A témaválasztás tekintetében is találunk ott megjegyzéseket.) Témáját tekintve természetesen olyasmiről, illetve olyasmiről írunk, amire nagy rálátásunk van, amivel kapcsolatban bőséges ismereteink vannak, és rendelkezünk a kimunkáláshoz szükséges szakmai hozzáértéssel. Azt már nem is említsem, hogy nem árt, ha érzünk valamiféle olthatatlan vágyat, késztetést, hogy az adott témával foglalkozzunk. Mindenesetre fogadjuk meg, hogy tőlünk idegen, személyiségünkkel ütköző témát még abban az esetben sem vállalunk, ha az „üzletileg” előnyösnek mutatkozik. Nem lesz belőle épkezláb alkotás, mert az a mű, ami ily módon születik, egyszerűen nem te vagy! (Az utóbbi időben irodalmi alkotások helyett – jobb híján – útikönyveket írok egy kiadó kérésére, ám ez nem idegen tőlem, mert egyik hobbim az utazás, és meglehetősen bőséges tapasztalatokat gyűjtöttem az évtizedek során. Azaz nem idegen tőlem ez a fajta munka.)

Természetesen bárki dönthet úgy, hogy a kornak ízlésének megfelelő művet készít, különösen, ha maga is érdeklődik azon témák iránt. Ez nem behódolás vagy szolgálai alázat. Ha valakinek sikerül, miért ne lovagolhasson meg egy divatirányzatot? A bökkenő csak az, hogy az ilyesmire igen sokan „rákattannak”, vagyis elég nagy konkurenciával és túltermeléssel kell számolni. (Gondoljunk csak a régebben favorizált science-fiction-re, vagy az újabb fantasy műfajra.) És ne feledjük, J. K. Rowling-nak is évekig kellett kiadótól kiadóig járnai, míg végül valaki elfogadta a Harry Potter-sorozat első

darabját. Akkor mitől is világhírű a Harry Potter? Vagy nem is világhírű?

Ugyanakkor a „széles közönség” számára írni kicsit veszélyes dolog is. Mire gondolkodok?

Ez a tiszteletreméltóan nagy olvasótábor, mit tagadjuk, eléggé alacsony igényű. Megelégszik a sekélyes stílussal is, ha a történet, a nem lélekjávkáló mondanivaló eléggé érthető. Magyarán, meglehetősen igénytelen. Ez azt a fent említett veszélyt hordja magában, hogy a szerző megelégszik pl. a pongyola fogalmazással, mert senki és semmi nem kényszeríti emelkedett, pallérozott stílusra. Lehet, hogy meg is szokja ezt, s ezáltal önfeljlődése szenved csorbát.

Egy másik példa a sikerről. Dan Brown da Vinci kódjában benne van a siker magva (az, hogy igaz, vagy nem, amiről szól, most mellékes, és az olvasókat sem nagyon érdekli). Hogy jó könyv-e, erről is megoszlanak a vélemények (a siker és a maradandó, magvas, értékes tartalom vajmi kevés kapcsolatban áll egymással, különösen korunkban). Egy azonban biztos, az író tudta, mitől lehet sikeres a műve. Egyrészt a krimi kedvelt műfaj, nagy olvasótáborra van. Másrészt ugye szó esik benne a Vatikánról. Erről a kis mini vallási államról vajmi kevés információval rendelkezünk, sokakat irritál elzárkózottsága, fensőbbes viselkedése, tehát sokan örülnek, ha valamit megtudhatnak belső életéről, hogy ne mondjam, titkairól. A titkokat, különösen pedig a botrány-ízűeket szeretik az emberek. (Szeretünk mások ablakán bekukkantani.)

A Vatikán eltiltotta híveit még a regényből készült film megtekintésétől is (újabb kéretlen reklám), s ezzel tovább generálta a kíváncsiságot. A nem vallásosok kárörme kielégült (na, jól megkapta az Egyház), a vallásosok pedig „büns” borzongással keresték a regényben mindazt, amitől ez számukra tiltott lehetett. Egyszóval mindenki törekedett elolvasni a könyvet, különböző okokból.

Amiért erre a regényre ennyit fordítottam, azért történt, hogy rávilágítsak néhány összetevőre – persze a teljesség igénye nélkül – ami a sikert generálja.

Ugyanígy írhatnék Moldova könyveiről is (jó néhányuk több kiadásban, nagy példányszámban fogyott), amelyek nagy része a „leleplező” íráskategóriájába tartozik. S mint ilyen, az előzőhöz hasonlóan a botrány-ízűsége játszik.

A divatos műfajokkal persze csínján kell bánni, legtöbbjük nem időtálló, mint ahogy a divat más területeken is hasonlóan viselkedik. (Gondoljunk például Miskolczi Miklós Színelni boldog szeretőt c. vékony kis könyvére. Megjelenésekor kapkodták a boltokban (talán több kiadásban is megjelent), de ma már alig is emlékszik rá valaki. Vajon miért?)

Persze az írók-költők nagy része – talán tudja is – nem az örökkévalóságnak ír. Azt, hogy ez ne így legyen, vagyis alkotásunk maradandó értéket hordozzon, nos, ez csak keveseknek adatik meg. Ehhez bizony – ha a társadalmi, intellektuális, politikai körülményektől eltekintünk – óriási szellemi töltés kell, magabiztos stílus – nem árt, ha egyéni – szerencsés témaválasztás, és olyan üzenet az embereknek, ami netán korokon át időszzerű marad.

Mit tegyünk hát?

A korizlés egyfelől kényszerítő erővel hat ránk az eredményesség szempontjából, aminek be is hódolhatunk, ha esetleg megalkuszunk a bennünk rejlő igényességgel. Másrészt viszont ez az igényesség (aminek feltétlenül meg kell lennie) készít ellenállni a múlandósággal szemben.

Talán egészséges gondolat, ha azt javaslom, elfogadható kompromisszumot kell találnunk a kétféle késztetés között. Adóznunk kell a korizlésnek, hiszen nem (csupán) az utókornak írunk, viszont tegyük ezt olyan igényességgel, ami-lyet írói lelkiismeretünk diktál.

Gyenge István

<http://kreativ-irasmuhely.gportal.hu>

Chris Ryall – Ashley Woods: Zombies vs Robots vs Amazons

Nagy örömmre szolgál, hogy a Lidércfény hasábjain egy számomra igen kedves rém-képregényemet ismertetehetem. Címe: *Zombies vs Robots vs Amazons*. E beszédes cíttel büszkélkedő mű szervesen illeszkedik az újság e havi tematikájához, „A zombi apokalipszishez”.

A történet az amerikai származású Chris Ryall, a művészi kivitelezés az ausztrál Ashley Woods nevéhez köthető. A három részből álló képregény először 2007 őszén, külön-külön, majd 2008-ban keményfedeles kivitelben jelent meg a San diegoi székhelyű IDW Publishing/kiadó gondozásában. Ch. Ryall az IDW kiadó alkalmi írója és főszerkesztője, míg A. Woods nevéhez többek között az alábbi képregények köthetők: Metal Gear Solid, Automatic Kafka, Popbot.

Ryall története a robotok és a zombik közti nukleáris háborútól sújtotta Földünknek egyik aprócska, Égei-tengeri szigetén játszódik. E szigeten lelt menedékre a világégést túlélő emberek egymáé, s egymás iránt sem közömbös, szapphói (+18) közössége: az amazonok.

A telt idomokkal megáldott, harcias lányok békésen élnek mindennapi életüket, míg egy napon az egyik félresikerült szertartás során zombik hada lepi el szigetüket. Az amazonok az anyakirálynő, Lady Leolyta vezetésével veszik fel a harcot a megerődített katakombáikba behatoló élőholtak ellen. Kilátástalannak tűnő élet-halál küzdelmükben –, amint azt már az amerikai rémkliséken nevelkedett közönség jól megszokhatta – egy magányos hős, jelen esetünkben egy „rendszerfüggetlen” harcirobot (warbot) billenti az amazonok oldalára Fortuna mérlegét. Itt a figyelmes olvasó már felfedezhet egy kis hibát, mely a cím és a tartalom között áll fenn: a robotok ugyanis a címmel ellentétben nem az amazonok és a zombik ellen, hanem a lányokkal szövetségre lépve, velük vállatva küzdenek a zombik ellen. (Ezt csak olyan szőrszálhasogatás-képpen írtam.)

Kétségkívül e harci robotot tekinthetjük a történet egyik főhősének. Alakja a Csillagok háborújából ismert R2D2-höz hasonlít, noha füttyögő hasonmásával ellentétben kezekkel és igen vézna lábakkal is rendelkezik. Utóbbi testrészeit a 2. résztől kezdve igen hatékonyan használja, mind a megfertőződött védelmi számítógép, mind a zombik ellen. Beépített pengéi és kilőtt sorozatai véres aratást végeznek az élőholtak sorai között. Az első részben tehát a főhősökkel – amazonok, robot – és a helyszínnel ismerkedhettünk meg.

Ezt követi a „Bikaviadal” címet viselő 2. rész, melyben hőseink találkoznak a főgonosszal. Az amazonokhoz hasonlóan ő is a görög mitológia lapjairól lép előnk. A bikafejű, embertestű minotaurusz az élőholtak csapatát erősíti. A robottal vívott párbajukkal egyidőben a csata is a végső fázisába lép: az anyakirálynő megsebesül, ám még mielőtt átesne a metamorfózison, lánya, Dhyssa lefejezi. Dhyssa 4 életben maradt társát, valamint az időközben befutott további harci robotok phalanxát vezeti döntő ütközetre. És itt következik a befejező harmadik rész. Az amazonok önfeláldozó bátorsággal csalogatják a zombikat a feneketlen Tartaros feletti csapóajtóhoz, melybe egy jól irányzott lándzsadobásnak köszönhetően – Dhyssa eltalálja a sülyesztő karját – mindenki belezuhan. A csatazaj elült, a szigeten csak a munkavesztett harci robotok árválkodnak.

Vagy mégsem?

A keményfedeles, 80 oldalas kötet kidolgozottsága a 20-21. században megszokott képregények többségével ellentétben inkább egy jegyzetfüzethez hasonlít. Woods, művészetének/stílusának megfelelően minimális hangsúlyt fektetett a környezet (talán ha 3-4 helyen láthatunk valami háttér) és a karakterek kidolgozására. Kriksz-kraksz vonalakkal keretezett, gyakran monokróm vagy csak egy-két színnel festett képkockáin a figurák csupán elnagyolt vonalak, mázgás pacahalmazok, skiccek. Egyedül kidolgozott alakoknak a főszereplő amazonokat és robot szövetségesüket tekinthetjük, neme természetesen a minotauruszt. Durván odavetett, többször áthúzott vonalai azonban egy jól képzett grafikusnak tetszenek, aki kaotikus alakjaival, agresszív betűivel hatalmába ejti, s mind mélyebbre és mélyebbre rántja az olvasót a Ryall-féle rothadó világ bűzösen vonagló csonkjai közé.

Woods mellett Ryall is „szűkösen” bánt eszközeivel. Grafikus társával egyetemben ő sem törekedett a cselekmény bővebb kidolgozására. A sztori így megmaradt egy kaszabolós ötletvázna, melyben az előzményekről, következményekről egy-egy káromkodás közé vetett kisebb információból, monológból következtethetünk. Káosz az agyban, káosz a papíron. Az olvasó nem is tudja, hogy kinek szurkoljon. Az amazonoknak, a robotoknak vagy épenséggel a zombiknak?

Jelen történet a „Zombik a robotok ellen” (*Zombies Vs Robots*) kötet egyenes folytatása, amely, mint ahogy azt már írtam, a két ellenfél közti nukleáris háborúban végződött. A szerzőpáros természetesen olyan könnyű elpusztítani. S, hogy lesz-e folytatás? Természetesen lesz. Az utolsó oldalon ugyanis újabb mítikus hősök állnak csatasorba a robotok és az élőholtak ellen, a tengerek urai, a Sellők.

További információkat a kiadó honlapján: IDW Publishing

http://en.wikipedia.org/wiki/Chris_Ryall

http://en.wikipedia.org/wiki/Ashley_Wood

Sigynnae